

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

mine to
KISS
Southern Wedding Series

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NATASHA MADISON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

öpmek için benim

natasha madison

telif hakkı

Telif Hakkı© 2022 Natasha Madison.

E-Kitap ve Basılı Baskı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bunların yayınlanması/kullanılması ticari markalar, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak Tasarımı: [Jay Aheer](#)

Fotoğraf: Regina Wamba

Düzenleme Jenny Sims Editing4Indies tarafından yapılmıştır

Editör Karen Hrdicka Barren Access Edititng Proofing Julie

[Deaton Deaton Author Services](#) Proofing [Judy's](#)

Proofreading _____

İçindekiler

[Güney Ağacı Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Güneyli Düğün Serisi için hazır mısınız? Natasha Madison](#)

[Tarafından Yazılan Kitaplar](#)

[ÜCRETSİZ KİTAP!](#)

güney ağacı

Güney Aile Ağacı Billy ve
Charlotte
(Kallie ve Casey'nin anne ve babası)

Güney Şansı
Kallie & Jacob McIntyre Ethan
McIntyre (Savannah'nın Oğlu)
Amelia
Travis

Southern Comfort
Olivia & Casey Barnes
Quinn (*Southern Heat*)
Reed (*Southern Sunshine*)
Harlow (Mine to Have)

Southern Storm Savannah
& Beau Huntington Ethan
McIntyre (Jacob'ın oğlu)
Chelsea (*Güney Kalbi*)
Toby
Keith

Southern Sunrise Emily
& Ethan McIntyre
Gabriel
Aubrey

Güney Kalbi
Chelsea Huntington & Mayson Carey Tucker

Güney Sıcaklığı
Willow & Quinn Barnes

Güney Sırları
Amelia McIntyre & Asher

Southern Sunshine
Hazel & Reed Barnes
Sophia

bir

Harlow

"İşte burası," diyorum pencereden dışarı bakıp yeni dairemi göstererek. Midemde kelebekler uçuşmaya başladı bile ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Annem ön koltuktan, "Çok güzel," diyor ve bu beni gülümsetiyor. "İyi iş çıkardın, Harlow." Yolcu koltuğunun üzerinden bakıyor ve bana gülümsüyor. Gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor. "Bizi tekrar terk ettiğine inanamıyorum."

"Sevgilim," diyor babam usulca. Annem ona bakarken gözlerimi deviriyorum; babam eğilip annemin dudaklarını öpüyor ve ben başımı sallıyorum. Annemle babamın aşk ilişkisi filmlerde gördüğünüz ve aşk hikâyelerinde okuduğunuz türdendi. Ben büyürken sinir bozucuydu ama artık büyüdüğüm için beni böyle sevecek bir erkek istediğimi biliyorum. "Birkaç ay sonra Şükran Günü'nde dönecek."

"Belki," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, babamdan ters bir bakış, annemden de ters bir bakış yiyorum. Gülererek kapıyı açıyorum ve arabadan iniyorum, güneşin sıcaklığı hemen üzerime vuruyor.

Elimi gözlerime götürdüm ve kırmızı beyaz binaya baktım. İnternet reklamını gördüğüm anda bunun harika olacağını anlamıştım. Arkamdan ailemin sesini duyuyorum ve dönüp babamın bagajdan üç parça valizimi çıkardığını görüyorum. "Siz gelip onları korkutmadan önce ben gidip kızlarla tanışacağım." Beton merdivenleri çıkmak için dönüyorum ve kırmızı ön kapıda duruyorum.

Kapalı verandanın altındaki kapının her iki yanında küçük bir oturma alanı var, böylece burada oturup çalışabilir ya da sadece dinlenebilirsiniz. Kapıyı iterek açıyorum, kafamdaki resim canlandıkça midem bulanıyor. Hemen içeride, her iki yanında bir ve iki numara olan iki beyaz kapı var. Odanın ortasındaki merdivenden çıkıp ikinci kata yöneliyorum ve üç ve dört numaralı aynı kapıları görüyorum.

Bu daireyi seçmemin bir diğer nedeni de koca apartmanda sadece dört daire olması. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ve elimin titrediğini gördüm.

Sinirlerim. Kapıyı çalmadan hemen önce kendime gülüyorum. "Geliyorum." Elimi uzatırken kapının diğer tarafından gelen sesi duyuyorum, kalbimin güm güm atışı midemi hız trenindeymiş gibi hissettiriyor.

Kapı açılıyor ve orada duran kız bana kocaman gülümsüyor. Sarı saçları tepesinde toplanmış, kısa beyaz bir tulum ve şeftali rengi bir tişört giyiyor. "Harlow," diyor ve mavi gözleri parlıyor. "Rachel." Kendini işaret ediyor, sonra ben öne çıkıyorum ve sarılıyoruz. İkimiz son iki aydır mesajlaşarak benim gelmem için hazırlanıyorduk. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel," diyor ve beni bırakıp daireye doğru bir adım atıyor. "Evine hoş geldin." Kollarını iki yana açıyor.

İçeri girdiğimde heyecanıma engel olamıyorum. "Mükemmel," diyorum etrafıma bakıp oturma odasının mutfığa bitişik olduğunu görerek. Resimlerde görüldüğünden daha küçük ama sorun değil. Gerçekten istediğim tek şey kendi yatak odam ve banyomun olmasıydı. Gerisi benim için önemli değildi.

"Nakliyeciler az önce gitti," diyor. "Her şeyi oraya koydular." Koridordan gelen ayak seslerini duyduğumuzda konuşmayı kesiyor ve annemle babamın içeri girdiğini görmek için başımızı çeviriyoruz.

"Bunlar benim ailem," diyorum ve bekliyorum.

"Bu...?" diye soruyor ve bir bana bir anneme bakarken ben de ona bakıyorum.

"O benim annem Olivia," diye onaylıyorum ve o da şaşkınlıkla gülümsüyor. Annem daha babamla tanışmadan önce büyük bir modeldi. Annem dairenin etrafına bakıyor ve şimdiden evi dekore etmeyi planladığını anlayabiliyorum. Dönüp Rachel'a bakıyor ve ona gülümsüyor. "Ve bu da babam, Casey." Babamı gösteriyorum, o da sadece başını sallıyor ve daireyi kendi gözleriyle tarıyor. "Bu Rachel."

"Merhaba," diyor elini beceriksizce sallayarak. "Sizinle tanıştığımıza sevindim çocuklar. Size odanızı göstereyim." Dönüyor ve uzun beyaz koridorda yürüyor. "Her oda aynı büyüklükte." Önümüze çıkan ilk kapıyı açıyor ve eşyalarımın odayı doldurduğunu görüyorum. "Ve tabii ki banyonuz da köşede."

"Aman Tanrım," diyor annem. "Yapacak çok işimiz var."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Burası bana bakıp sizi sevdiğimizi ve bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayacağınızı söylediğiniz yer."

"Ne?" diye soruyor annem şaşkınlıkla ve Rachel'in gülmemek için dudaklarını bükmesine neden oluyor. "Ama..."

"Sevgilim," diye anons etti babam. "Veda etme zamanı." Bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Tıpkı kamp gibi," diyorum, ona doğru yürüyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. Annem yaklaşık 1.80 boyunda ve biz de neredeyse aynı boydayız. Tıpkı ona benziyorum, sadece mavi gözler yerine yeşil gözlerim var ve saçlarım biraz daha koyu.

"Sadece çok fazla kutu var," diyor gözyaşlarını öfkeyle silerken. "Kovboy, onun yatağını kim yapacak?"

"Bu iş onda," diyor babam. "Eğer yardıma ihtiyacı olursa bizi arayabilir ve biz de geri gelebiliriz."

"Tamam, peki," diye homurdanıyor annem. "Ama yarınki uçuşumuzdan önce seni ve oda arkadaşlarını bu akşam yemeğe çıkarmamız konusunda ısrar ediyorum."

"Anlaştık," diyor farklı bir ses ve ben başka bir kızın içeri girdiğini görmek için bakıyorum. Siyah saçlarını at kuyruğu yapmış ve gözlerini beyaz güneş gözlükleriyle kapatmış. Gülümsüyor, kahverengi gözlerini bize göstermek için gözlüğünü başının üstünde hareket ettiriyor. "Kesinlikle akşam yemeği yiyebiliriz." Kot şort ve atlet giymiş, ayaklarında Birkenstock ayakkabılar var. "Ben Lydia." Önce bana sonra aileme gülümsüyor ve arkasına baktığımda elinde çantalarla bir kızın daha geldiğini görüyorum.

"İçimiz var," diyor, sanki bir ödül kazanmış gibi elindeki beyaz poşetleri mutlulukla havaya kaldırarak. Gözleri annemle babamı bulduğunda kocaman gülümsemesi kayboluyor ve geri adım atmaya çalışırken gözleri büyüyor. "Oh, *içki* içmekten bahsetmiyorum. Bu..." diye kekeleyerek Lydia'ya bakıyor.

"Kahve için kremanın şifresi." Lydia ellerini birbirine vurarak arkasını döndü. "Bu Victoria." Omuz silkip mutfağa doğru yürüyen Victoria'yı işaret ediyor.

"Onları sevdim," diyor annem. "Siz kızlar çok iyi anlaşıyorsunuz." Onlara doğru yürüyor. "İsterseniz Harlow'a büyükbabasının tatlı çayını sorabilirsiniz."

"Hayır," diye cevap veriyorum başımı sallayarak. "Son oda arkadaşım bunu içtikten sonra iki gün baygın kaldı." Kızlara gülümsedim. "Alınma ama..."

"Meydan okuma kabul edildi," diyor Lydia bana göz kırparak. "Ayrıca, akşam yemeği ne zaman?"

"Şu yeni Meksika restoranına bir göz atmalıyız," diyor Victoria. "Bir alana iki bedava kampanyaları var."

"Kulağa harika geliyor," diye onaylıyor annem ve benimle geçireceği zamanı uzatmaya çalışarak babama bakıyor. Babam isteksizce annemin elini tutuyor ve ona adresi mesaj atmamı, bizimle orada buluşacaklarını söylüyor.

"Bunun için üzgünüm," diyorum bir kutu dolusu eşyayı elime alırken endişeyle. "Hepsi senin işinde olabilir, ama onlar..."

"Lütfen," diyor Lydia odama girerken. "Buraya geldiğim ilk gece ailem arabada kamp kurdu."

"Babam koridorda uyurdu," diye ekliyor Victoria. "Bir sandalyenin üzerinde. Kulüpteki bir fedai gibi görünüyordu."

"Annemle babam bir mahalle bekçisi kurdular," diye söze giriyor Rachel ve gözlerim açılıyor. "Sonra da köşede bir ev aldılar." Elini kaldırdı. "Ben kazandım." Kızlar yatağımı kurmama yardım ederken hepimiz gülüyoruz.

Çarşaf ve yorganı üzerine koyduktan sonra kıyafetlerimi yerleştirmeye başlıyorum. Şanslıyım ki annem profesyonel bir paketçi, bu yüzden her kutunun yerine konması gerekiyor. "Biriyle çıkıyor musun?" Victoria zeminin ortasına oturup aydınlatma kutusunu açmaya başladığında soruyor. Yatağımın etrafına asmak için evden getirdiğim ışık dizisini çıkarıyor.

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Biriyle çıkmak için çok meşgulüm," diye itiraf ediyorum.

"Peki ya siz çocuklar?" Odaya soruyorum ve herkes bekar.

"Bu yıl için kendimi iyi hissediyorum," diyor Lydia bize bakarak.

"Gerçekten iyi." "Aynen," hepimiz aynı fikirdeyiz, her ne kadar ben hala gergin ve biraz

Utangaç.

Akşam yemeği geldiğinde, hepimizin ne kadar uyumlu olduğunu görünce şok oluyorum.

Aynı şakalara gülüyoruz ve hepsi annemle babamla iyi anlaşıyor. Victoria'nın babama bakıp tanıdık geldiğini söylemesi biraz zaman alıyor. Yüksek sesle inleyerek herkesi güldürüyorum. "*Forbes*'a kapak olmuş. Devam edebilir miyiz?" Başını sallıyor, birasını kapıp bir yudum alıyor.

"Kahretsin, *zengin* olduğunuzu bilseydim daha iyi bir restoran önerirdim," diyor Rachel bana göz kırparak ve beni güldürerek.

"Biz *zengin* değiliz," diyorum babama bakarak. "O *zengin zengin*." Onu işaret ediyorum. "Yine de hala Levi's giyiyor ve kendi sığır işlerini yapıyor."

"İşte bu yüzden *zenginiz*," diye şaka yapıyor bizimle.

Vedalaşma vakti geldiğinde annem bana normalden biraz daha uzun sarılıyor.

"Beni arayacaksın," diyor, bu kez gözyaşlarını saklamaya bile çalışmadan. "Haftada en az bir kez." Yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "Ya da ne zaman istersen."

"O iyi," diye güvence veriyor babam. "Kendi başının çaresine bakabilir." Bana göz kırpmıyor ve alnımdan öpüyor.

"Hoşça kalın kızlar." Elini kaldırıyor ve ben ailemin uzaklaşmasını izlerken onlar da benimle birlikte duruyorlar. Gözümden kaçan bir damla yaşı gizlice siliyorum ve sonra dönüp kızlara bakıyorum.

"Tamam, kahve için ne tür bir krema aldınız?" Rahatlamak için bir shot'a ihtiyacım olduğunu bildiğimden onlara soruyorum.

"Margarita için malzemeler." Lydia gülüyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Pekâlâ, sizi tatlı çayla tanıştırma vakti geldi," diyorum ve hepsi el çırpıyor. Daireye döndüğümüzde yatak odama gidip büyükbabamın bana verdiği gizli şişeyi çıkarıyorum. Onunla birlikte bu partiyi hazırladığım zamanı düşününce kalbim biraz çarpıyor.

"İşte başlıyoruz," diyor Victoria, shot bardaklarını kaparken.

Dört kadeh doldurdum ve onlara baktım. "Sadece bir tane, sonra başka bir şey yapacağım." Hepsi bana bakıyor. "Aile barına bakıyorum," diyorum ve hepsi gülümsüyor. "Harika bir yıla," diyerek kadehimi kaldırıyorum.

Hepsi içkiyi yuttuktan sonra bana bakıyorlar. "Çok yumuşaktı," diyor Lydia nefes almamaya çalışarak. "Yanık ama aynı zamanda tatlı."

Rachel bardağını ağzına götürüp içinde hiçbir şey kalmadığından emin olarak, "Beğendim," diye onaylıyor. "Bir tane daha alabilir miyiz?"

"Tamam, ama en fazla iki tane." İkinci kadeh daha yumuşak iniyor. "Tamam, ben duş almaya gidiyorum," diyorum şişeyi kaparak. "İlk dersim sekizde," diye anons ediyorum ve hepsi inliyor. "İyi geceler."

"Kahretsin, şişeyi alacak kadar akıllıymış," diyor Rachel gülerek. "Kesinlikle en akıllısı o."

Şişeyi asla bulamayacakları bir yere, rafımdaki kitapların arkasına saklarken ona gülmekten kendimi alamıyorum.

Ertesi sabah alarm çaldığında, saatin yediyi biraz geçtiğini görerek yataktan kalkarken inliyorum.

Bu veteriner anatomi dersini saat sekizde planladığımda sorun olmayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Beyaz yoga pantolonumu kaptığım gibi giymek için mücadele ettim. Sabah insanı değilimdir. Gördüğüm ilk tişörtü alıp spor sütyenimin üzerine geçiriyorum. Açık pembe tişört üzerime bolca oturuyor ve kahvemi hazır fincanıma koymak için dışarı çıktığımda

aydınlık. "Gerçekten perdeye ihtiyacımız var," diyorum tek gözüm kapalı yatak odama geri dönerken. Dişlerimi fırçaladıktan sonra saçlarımı başımın üstünde at kuyruğu şeklinde bağlıyorum. "Kimsenin iyi görünmesi için çok erken," diyorum aynadaki yansıma. Çantamı aldıktan sonra, herkes uyurken ben apartmandan çıkıyorum.

Kampüse yürümem on dakikadan fazla sürmüyor ve keşke kulaklıklarımı yanıma almayı unutmasaydım da yakınlardaki trafiğin sesi yerine müzik dinleyebilseydim. Bu kesinlikle ilk ders için sakinleşmeme yardımcı olurdu. Sinirlerim sanki bir tuğla duvara çarpmışım gibi bana çarpıyor. Bir an için yere bakarken yüksek sesle *"Her şey yoluna girecek,"* diye düşünüyorum. Merdivenleri çıkarken kapıya doğru uzandığımda elim başka birinin elinin üzerine düşüyor. "Aman Tanrım, çok özür dilerim," diyorum, başımı kaldırıp baktığımda sanki zaman durmuş gibi, ya da en azından bana öyle geliyor. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum," diye itiraf ediyorum, hayatımda gördüğüm en güzel gözlere bakarak. Yeşil gözlerinin üstü parlak, altı ise altın sarısı.

"Özür dilerim, benim hatam," diyor. Sesi derinden geliyor ve siyah saçları sanki az önce elleriyle karıştırmış gibi görünüyor. "Devam et." Önünde yürümem için eliyle işaret ediyor.

Ona gülümseyerek girişe doğru bir adım atıyorum. "Sanırım şövalyelik ölmemiş," diyorum omzumun üzerinden ve yüzünü dolduran sırtış midemdeki sinirlerin katlanmasına neden oluyor.

iki

Travis

Önümdeki kızın omzunun üzerinden bakarken binaya doğru iki adım atmasını izliyorum ve tek yapabildiğim ona sırtmak ve sonra başımı sallamak oluyor. *Flört etmesi için sabahın çok erken saatleri*, diye düşünüyorum kendi kendime. Ama bana gülümsediği anda ayaklarım durur ve içimdeki her şey hareketsiz kalır. Onun ne kadar muhteşem olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum ve bulsam bile hiçbirini hakkını veremeyecek.

Yürümeye başlamadan önce birkaç adım daha atmasını bekliyorum. Burada yeni olmalı. Öyle olmalı çünkü onunla tanışmak şöyle dursun, onu gördüğümü bile asla unutmazdım. Çantamın askısını omzuma sabitliyorum, dilim ona adının ne olduğunu sormak için kaşınıyor. Kafam ona sormam için bana bağılıyor. En kötü ne olabilir ki? Önümde yürürken gözlerim kışında ve üzerinde mükemmel olmayan hiçbir şey yok.

Koridordan sağa dönüyorum ve onun elinin sınıfın kapısını açtığını gördüğümde şok oluyorum.

Önümde durdu ve iyi ki dikkatimi vermişim. "Beni mi takip ediyorsun?"

Sınıfımda olmasına şaşırdım, sonra kapıyı kapatmasına şaşırdım ve sorusuna cevap verecek kelimeleri bile bulamadım. "Hımm," diye kekeliyorum, dilim damağım kurumuş. Sonunda "Hayır," diyorum ve gülerken gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum. "Sen bir belasın." Bu onu daha çok güldürüyor ve lanet kahkahası bile mükemmel.

"Hiçbir fikrin yok." Bana göz kırptıyor ve sınıfa doğru yürüyor, ben de onu takip ediyorum.

Beş sıra koltuk sınıfın önündeki beyaz tahtaya bakıyor. "Affedersiniz," diyor bir adam, yanımdan geçip giderken. Neden bilmiyorum ama ondan biraz daha hızlı hareket ediyorum. Üçüncü ve dördüncü sıradaki koltuklara oturmasını izliyorum. Seyahat fincanını sıranın ortasına koyuyor.

Arkasından yürüyorum ve ikinci koltuğa oturuyorum. Çantasını yere koyuyor, dizüstü bilgisayarını çıkarıyor ve açıyor. Bana doğru dönüyor ve onu izlediğimi fark ediyor. "Bu hiç de ürkütücü değil." Gülüyor ve sanki

tüm kelimeler benden alındı. Hiçbir şey hatırlamıyorum ve eğer utanmasaydım, gerçekten gülebilirdim. "Evet Romeo," diyor insanlar sınıfa girmeye başlarken. Herkes ayaklarını sürüyerek geliyordu. "Bir ismimiz var mı?"

"Benim adım mı?" Kendimi işaret ederek soruyorum.

"Sabahtan beri beni takip ettiğin düşünülürse," diye alay ediyor, gülüyorum ve küçük gerginliğimin gittiğini hissedebiliyorum.

"Saat sabahın sekizi bile değil." Saati baktım. "Yani tüm sabah boyunca bir esneme var." Bana bakmak için koltuğunda dönüyor. "Daha çok en az beş dakika," diyorum, sonunda kelimeleri bulabildiğimde. "Ben Travis." Masanın üzerine eğilip elimi uzatıyorum.

Elini benimkinin içine sokuyor ve gülümsüyor. "Memnun oldum Travis." Gülümseme yine yüzünü dolduruyor.

"Bir adın var mı?" Elimini bıraktığında soruyorum ve kolumu aramızdaki koltuğun arkasına koyarak dönüyorum.

"Biliyorum," diyor, sesi yumuşak. "Adım Harlow." Gülümsüyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. Tam ona burada yeni olup olmadığını soracakken odanın kapısı kapanıyor ve profesör derse başlarken ikimiz de ileriye bakıyoruz.

Başımı ön tarafa çeviriyorum, kendi dizüstü bilgisayarımı alıp not almak için açıyorum. Tüm ders boyunca yarı odaklanmış durumdayım ve ona her baktığımda beni yakalayıp yumuşak bir gülümsemeyle avuç içlerimin terlemesine neden oluyor. Ders bittiğinde dizüstü bilgisayarımı kaldırıp ayağa kalkıyorum, onu beklemiyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum ama gerçekte ona kahve içmeye gitmeyi teklif edecek cesareti toplamaya çalışıyorum.

Bir kaplumbağa kadar yavaş yürürken ona bakıyorum ve telefonunda bir şeyler yazdığını görüyorum. Tam yanına gidecektim ki cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardığımda annemin aradığını gördüm. Telesekretere göndermeyi düşünüyorum ama tekrar telefona bakarak sınıftan çıkarken yeşil tuşa basıyorum. "Merhaba," diye selamlıyorum telefonu kulağıma götürerek.

"En azından çağrıma cevap veren bir çocuğum var." Annemin sesi dramatik bir şekilde çıkıyor ve ben gülmek zorunda kalıyorum. Altı ay önce babamı kaybettiğinden beri hiç bitmeyen bir muhtaçlık içinde. Ama sonra onun için bir şey yapmaya çalıştığınızda sinirleniyor ve bağımsız olduğunu söylüyor. Yaparsan lanet, yapmazsan lanet kavramına yepyeni bir anlam kazandırıyor.

"Günaydın anne." Kapıya dönüp bakıyorum ve onu tekrar yakalayabileceğimi umarak binadan yavaşça çıkmaya başlıyorum. "Ne oldu?"

"Beni bilirsin Travis," diye başlıyor. "Şikayet edecek biri değilim." Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Evet anne, şikayet edecek son kişi sensin." Duruyorum ve ağaçlardan birinin altındaki banka oturuyorum. Çantamı yanıma koyup ön kapıya bakıyorum ve insanların girip çıkmasını izliyorum. "En son ne zaman bir şeyden şikâyet ettiğini hatırlamıyorum. Yani, geçen hafta kimsenin seni artık dışarı davet etmediğinden yakınıyordun."

"Şikayet etmiyordum. Sadece artık kimsenin benimle öğle yemeği yiyecek vakti olmadığını belirtiyordum," diye homurdandı. "Her neyse, kız kardeşlerin benimle konuşmuyor."

"Oh, işte başlıyoruz," diye mırıldanıyorum, Harlow'un omzuna asılı çantasıyla binadan çıkışını izlerken. Merdivenlerden inip benim gittiğim yönün tersine doğru ilerlemeden önce sağına soluna bakıyor. "Hangi kız kardeşin?" Benim üç kız kardeşim var. Shelby en büyükleri, benden on ay büyükler. Benden on iki ay sonra Clarabella ve ondan on dört ay sonra da ailenin bebeği Presley geliyor.

"Üçü birden!" diye bağırıyor. "Bana karşı birlik oluyorlar. Tek istediğim onlar ve işleri için en iyi olanı yapmak." İki yıl önce kız kardeşlerim Happily Ever After adında bir düğün planlama işi kurdular. Bu sektörün bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Hiç aklıma gelmemişti ama üçü de küçük bir aile şirketinden bu işi büyüttüler ve ofis olarak kullanmak üzere kolonyal bir ev satın almaya hazırlanıyorlar, bitişğinde de bir ahır var. Bana gösterdikleri resimlere ve yapmayı planladıkları çalışmalara bakılırsa çok güzel olacak. "Benden her şeyi isteyebileceklerini biliyorlar ve onlara para vermemi istemek yerine," diyor, "kredi başvurusunda bulunmaya karar verdiler." Çılgılık atıyor, sesi daha da yükseliyor, "Kredi. Kocaman bir evim var." Büyük büyükbabamdan büyükbabama, oradan da babama geçen evden bahsediyor. "Ve üçü de bir kez olsun bana gelmeyi düşünmedi."

"Tamam, belki de bunu kendi başlarına yapmak istiyorlardır." Şeytanın avukatını oynamaya çalışıyorum. "Ya da seni yedek plan olarak kullanacaklar."

"Ne?" Sesi yumuşar.

"Kendi başlarına yapıp yapamayacaklarını görmeye çalışıyorlar ve sonra, eğer yapamazlarsa, onları destekleyecek birilerinin olduğunu biliyorlar" diye açıklıyorum,

çantamı alıp banktan kalkıyorum. Harlow'un yürüdüğü yere bakıyorum ama o gitmiş.

"Bunu neden söylemediler? Neden bu kadar ketumlar?"

"Bunu babamdan almışlar," diyorum kıkırdayarak. "Bir sonraki dersime gitmem gerekiyor."

"Beni sonra ara," diyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum usulca ve telefonu kapatıyorum.

Telefonumu çıkarıp kız kardeşlerimle yaptığım grup mesajlaşmasını açıyorum.

Lütfen annemle konuşur musunuz? Kimsenin onunla konuşmadığını söyledi.

Clarabella: BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN?

Büyük harfler kullanıyor, bu yüzden kızgın olduğunu biliyorum. Aslında, büyük harf kullanması kızgınlıktan da öte olduğu anlamına geliyor.

Shelby: Bankaya gitti ve kredi başvurumuzu iptal etmelerini söyledi.

Şok olduğumu söylemek istiyorum ama sonra bunun olacağını tahmin edemediğim için şaşıyorum.

Presley: İPTAL edildi, yani paramız yok, yani paramız yok.

Shelby: Annemin dediğine göre paramız varmış. Sadece ona sormamız gerek. Bunu kim yapar?

Siz annemle tanışmadınız mı? İstendiğini ve ihtiyaç duyulduğunu hissetmeye ihtiyacı var.

Clarabella: O zaman onu daha çok aramalı ve gelip seninle kalmasını istemelisin. Eminim ev arkadaşların ev yemeklerini ve annenin pencerenin önünde senin eve gelmeni beklemesini çok sevecektir.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Yemeklere bayılacaklardı ve her şey orada bitecekti.

Ben: Sanırım bu hafta sonu eve gelmem ve herkesin iyi oynadığından emin olmam gerekiyor.

Shelby: Kıçını öp.

Presley: Annesinin oğlu.

Clarabella: Siktir git.

Ben: Ağabeyinle böyle mi konuşuyorsun?

Karşısında olsaydım beni tersleyeceğini bildiğim için gülüyorum.

Clarabella: Güle güle.

Bir bildirim alıyorum.

***Clarabella konuşmayı terk etti. Şimdi canavarı
uyandırdın. Presley: KOŞ.
Cumartesi görüşürüz!***

Birinin onu sohbete geri eklemesi için bir gün geçmesi gerektiğini bilerek telefonumu kaldırıyorum. Yürümeyi bırakıp başımı çeviriyorum, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama kimseyi göremeyince her şey kafamın içinde kalıyor. Dönüp başımı eğerek yürüyorum ve görebildiğim tek şey Harlow ve onun gülümsemesi oluyor. "O seni aşar," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve bir kez olsun erken saatte derse gitmeyi dört gözle bekliyorum.

üç

Harlow

Kapının çalınmasıyla kitabımdan başımı kaldırıp kapalı kapıya bakıyorum ve sonra yatağımın yanındaki saate göz atıyorum. Saat 9:27. "İçeri gel." Kapı gıcırdayarak açılıp Rachel içeri girdiğinde yatakta doğruluyorum.

"Hediyelerle geldim." Elinde bir fincan kahve tutuyor ve ben gülüyorum. Oda arkadaşlarım sabah kahvemi içene kadar benimle sohbetin minimum düzeyde kalacağını anlamakta gecikmediler.

"Teşekkür ederim." Uzanıp bardağı alıyorum, elimi sıcak bardağın üzerine koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Neredeyse orgazmik, sence de öyle değil mi?" Bir yudum alıyorum ve dilimde cennet gibi oluyor.

Rachel güler ve elinde kendi kahve fincanıyla yatağın kenarına oturur. "Kahvenin orgazm olmakla aynı kategoride olduğunu düşünüyorsan doğru şekilde seks yaptığını sanmıyorum."

Aynı anda hem öksürmeye hem de gülmeye başladığım için bir sonraki yudumda neredeyse boğuluyordum. "Hakkını vereyim," diyorum ve öksürüğüm kesilene kadar kahve fincanını komodinin üzerine koyuyorum.

"Her neyse, seni bir çalışma seansına davet ediyorum," diyor bana bakarak. "Dördümüz olacağız. Dün geceki çocukları hatırlıyor musun?" Dördümüz Cumartesi günümüzü duvar dibi bir barda sakın bir şekilde geçirmeye karar verdik. İçeri girdiğimizde Lydia sınıftan tanıdığı bir çocuğu gördü ve onunla takıldık. Birkaç arkadaşı da bize katıldı ve hepimiz konuşmaya başladık ama ben bir saat sonra okulun ilk haftasının yorgunluğuyla oradan ayrıldım.

"Evet," diyorum ve bir yudum daha almak için bardağı tekrar elime alıyorum.

"Şey, o ve oda arkadaşları bu öğleden sonra meydandaki kafeye gidecekler ve senin de gelmek isteyeceğini düşündüm." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Sanırım oda arkadaşlarından biri seninle aynı programda, yani buna değebilir."

"Tabii, saat kaçta?"

"Bana haber vermesini bekliyorum." Yataktan kalktı. "Gidip Lydia ve Victoria'yı kontrol edeceğim."

O dönüp kapıya doğru yürürken "Kulağa hoş geliyor," diyorum. "Kahve için teşekkür ederim." Fincanı kaldırıyorum.

Geri dönüp bize saat dörtte yola çıkacağımızı söylemesi bir saatini alıyor. Ona başımı sallıyorum ve yapmam gerekenleri not alıyorum. Telefonumu elime alıp Instagram'da gezinirken kuzenlerimin Pazar yemeğinde çektikleri fotoğrafı görüyorum. Evimle ilgili özlediğim her şey arasında Pazar öğle yemeği listenin en başında yer alıyor. Hepimizin bir araya geldiği ve herkesle hasret giderdiğimiz bir gündü. Bu, kendi ailemle paylaşmak için sabırsızlandığım bir şey. Kapatmadan önce birkaç yorum yazıyorum, kalbim biraz acıyor ve kuzenimin grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Sizi özlüyorum çocuklar.

Telefonu yere bırakıp hızlı bir duş almak için banyoya yürüyorum. Mor bir yoga pantolonu ve beyaz bir spor sütyeni giydikten sonra banyoya dönüp saçlarımı tarıyorum ve yoga pantolonunun beline kadar inen beyaz uzun kollu bir kazak almadan önce yandan örüyorum. Beyaz Adidas koşucularımı seçmeden önce kendime bir kez daha bakıyorum ve çantama ders kitabımı ve bilgisayarımı koyuyorum. "Çocuklar," diyerek odamdan çıkıyorum ve oturma odasında kimse var mı diye bakıyorum. Kimsenin olmadığını görüyorum ve sonra yatak odalarından birinden koridora doğru gelen ayak seslerini duyuyorum.

Victoria üzerinde bir eşofman ve kazakla, saçlarını başına toplamış bir halde dışarı çıkar. "Senden nefret ediyorum," diye inliyor. "Nasıl oluyor da her zaman bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyorsun?" Başımı sallıyorum ve ona gülüyorum. "Yorgun bile görünmüyorsun." Mutfağa giriyor ve bir su şişesi alıyor. "Nasıl yani?"

"Eve gece yarısı geldim." Önce kendimi sonra da onu gösterdim. "Sen eve saat altıda geldin." Sadece sırtıttı. "Ve görünüşe bakılırsa, birinin kanepesinde uyumuşa benzemiyorsun."

"Yani, kanepedeydim." Gülümsemesini gizleyerek bir yudum su alıyor. "Ama kesinlikle uyumadık." Ona gülmekten kendimi alamıyorum. Birlikte yaşadığımız bir hafta içinde, kimseden bir beklentisi olmayan biri gibi görünüyor, aynı zamanda ondan hiçbir şey beklememeniz gerektiğini de biliyor. Ayrıca etrafındaki herkes arasında en yumuşak kalbe sahip olan da o.

Lydia ve Rachel birkaç dakika sonra bize katılıyor ve dördümüz yola çıkıyoruz. Güneş batıyor ve rüzgâr hızlanıyor. "Vakit geldi," diyor Rachel ve kaldırımında yürürken ona bakıyorum.

"Saat kaç?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Mevsim değişikliği." Rachel derin bir nefes alır. "Yakında, dışarı çıktığında çıtır çıtır olacak."

"ıtır demeyi çok seviyor," diyor Victoria yürümeyi bıraktığında ve ben kafenin siyah kapısına bakıyorum. Rachel kapıya yaklaşıp çekerek açıyor ve dkkna giriyor. En son ben giriyorum ve etrafa bakıyorum, kahve kokusu hemen burnuma çarpıyor.

 duvarın tamamı çıplak tuğla ve bir an için ev gibi göründüğünü düşündüğümde gülümsüyorum. Küçük masalar etrafa dağılmış, öğrenciler gruplar halinde çalışırken bir araya getirilmiş ve uzun beyaz tezgah daha fazla masaya yer açmak için en arkaya yerleştirilmiş. Kızların benden uzaklaştığını hissettiğimde başımı diğer tarafa çeviriyorum. Odanın yan tarafına doğru yürürken ayaklarım onları takip ediyor, orada duvara dayalı uzun bir bankta oturuyorlar.  adamın ayağa kalktığını görüyorum ve aniden gözlerin üzerimde olduğunu hissederek arka tezgâha doğru dönüyorum ve onu görüyorum. Gözlerimiz nihayet buluştuğunda kalbim hızlanıyor ve yere bakarak gülümsememi gizlemeye çalışıyorum ama hemen yukarı bakıyorum.

Sadece beni izliyor ve beyaz kahve fincanını alıp bana doğru yürürken güldüğünü görebiliyorum. Siyah pantolonu bacaklarına bol geliyor ama bileklerini sıkıyor, üzerinde beyaz bir tişört var, bronzlaşmış kolları ortada. "Vay, vay, vay, biri birini mi takip ediyor?" diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Yalan söyleyip geçen hafta boyunca ve hatta dün gece dışarıdayken onu düşünmemiş gibi yapmayacağım. Belki oradadır diye gizlice baktım ama onu göremedim.

"Senin sapıklık dediğin nedir bilmiyorum." Yüzümdeki gülümsemeyi yok etmeye çalışarak ona sırtıtıyorum. Bunun yerine, kendimi daha da büyük gülümserken buluyorum. "Ama ben ders çalışmak için buradayım." ocukların bir araya getirdiği masaları işaret ediyorum.

Bankın sonunda boş bir yer gördüğümde ağzım açık kalıyor ve dn geceki çocuklardan birinin bize doğru işaret ettiğini görüyorum. "Kaderin bir cilvesi değil mi bu?" diyor bana ve sonra en arkadaki sıraya, erkeklerden birinin yanına doğru yürüyor. Kızların hepsi erkeklerin karşısındaki sandalyelere oturmuş, onun yanındaki sandalyeyi benim için boş bırakmışlardı.

Boş koltuğa doğru yürüyorum, sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum ama bunun yerine daha da hızlanıyorlar. "Merhaba," diyorum masadaki diğer çocuklara, ona tekrar bakma ihtiyaını görmezden gelmeye çalışarak. Jake, Chris ve Frankie'yle dün gece tanışmıştım, onlar da bana bakıp gülümsüyorlar.

Kızlara kendini tanıtırken yanımdan "Ben Travis," dediğini duyuyorum.

"Dün gece orada değil miydin?" Lydia'nın sorduğunu duyuyorum. Midemde bir yanma başlıyor ve nedeninden emin değilim. Çantamı açıp eşyalarımı çıkarırken konuşmayı duymazdan gelmeye çalışıyorum.

"Hayır, bugün döndüm," diye cevap veriyor ve başka bir şey söylemiyor. Beyaz bardağı yere bırakırken ona bakıyorum. Hem masada bize daha fazla yer açmak hem de ondan biraz uzaklaşmak için sandalyemi hafifçe çekiyorum. Başım dönüyor, ona nerede olduğunu sormak istiyorum. Belki bir kız arkadaşını ziyarete gitmiştir.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve gürültüyü engellemek ve yaptığım işe odaklanmak için kulaklıklarımı takıyorum. İmlece bakıyorum, emin değilim ve sonra okumak için kitabımı alıyorum. Fosforlu kalemimi almak için çantama uzanırken göz ucuyla Travis'in sırtüstü oturmuş benimle aynı kitabı okuduğunu görüyorum. Başını kaldırıp baktığını görünce gülümsüyor. Bacaklarım gergin bir şekilde aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor. Bir paragrafı okumayı bitiriyorum, sonra gözlerim kendiliğinden ona kayıyor ve onun bana baktığını görüyorum, ona gülümsüyorum ve sonra tekrar yere bakıyorum.

Bir saatten fazla bir süre boyunca, ikimiz küçük bakışlar ve gülümsemeler alışverişinde bulunduk ve yanımda hareket ettiğini hissettiğimde, gittiğini düşündüm. Onun yerine, eşyalarını bırakıp tezgâha doğru yürüdü. Grubun geri kalanına bakıyorum, Lydia ve Jake birbirlerinin önünde çalışırken dördünün birlikte çalıştığını görüyorum.

Kulaklıklarımı çıkarıyorum ve cüzdanımı almak için sırt çantama eğiliyorum, tekrar yanıma oturduğunda dönüyorum. "Umarım kahve seviyorsundur," diyerek bana beyaz bir fincan uzatıyor ve yüzümü dolduran gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu bir latte." Elim fincanı kavırıyor ve parmaklarımız birbirine sürtünüyor.

"Sen bir nimetsin," diyorum, bir yudum almadan önce kahveyi kokluyorum. "Çok iyi." Gülüyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor ve arkasına yaslanıp elini saçlarında gezdiriyor. "Söyle bakalım Harlow." Kaşımı kaldırıyorum. "Neden veteriner olmak istiyorsun?"

Başımı salladım. "Kesinlikle soracağımı düşündüğüm soru bu değildi." Ona göz kırparak gülmesini sağlıyorum ve sonunda gerginliğim geçiyor. "Ailemin birkaç çiftliği var." Bu konudan bahsederken kendimi tutamıyorum ama neşeleniyorum. "Ailemde nesiller boyu çiftçiler var."

"Kulağa çok ama çok hoş geliyor," diyor. "Yani uygulamalı bilginiz var?"

Bir yudum daha alıyorum. "Küçüklüğümden beri tek yaptığımız ata binmekti. Sanırım daha yürümeye başlamadan ata binmiştim. Sekiz yaşındayken ödüllü atlarımızdan birinin yavruladığını hatırlıyorum. Babam bunun benim için harika bir öğrenme deneyimi olduğunu düşünmüştü." O anı düşünerek gülüyorum. "Annem o olaydan sonra bir hafta boyunca onunla konuşmadı ama ben sadece tüm bu duruma hayran kaldığımı hatırlıyorum." Omuz silkiyorum. "Ayrıca, kim yavru köpekler ve kedilerle oynamayı sevmez ki?" Onunla şakalaşıyorum ve o da başını sallıyor. "Peki ya sen Travis? Neden veteriner olmak istiyorsun?"

dört

Travis

Ailesinden bahsederken yeşil gözlerinin nasıl ısı ısı ısı parladığına bakıyorum. Yüzündeki gülümseme gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor. Oda arkadaşlarım bana bir çalışma grubu hakkında mesaj attığında, pas geçip eve gidecektim. Ama eve gidersem ödevlerimi ihmal edeceğimi ve çökeceğimi biliyordum, bu yüzden geldim. Geldiğim için de çok mutluyum. Kapı açılıp içeri giren kızlara baktığımda gözlerim hemen onu buldu. Burada olduğu için şansına inanamıyordum. Onu yarın sınıfta tekrar göreceğimi biliyordum, ama bu gece onu görmek tam ihtiyacım olan şeydi ve şimdiye kadar fark etmemiştim.

Son bir saat kafamın içinde bir savaştı. Ne zaman yakalanmadan ona bakmaya çalışsam, ona baktığımı hissediyor ve beni yakalıyordu. Ama ne zaman kendimi kötü hissetsem, kafamı kaldırıp baktığımda onu da bana bakarken buluyordum. Bana karşı bir şeyler hissettiğini bildiğim için bazen ortaya çıkan gülümsemeyi saklamaya çalışıyordum. En azından bunu umuyordum.

"Peki ya sen Travis?" diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Neden veteriner olmak istiyorsun?" Fincanını dudaklarına götürüyor ve acaba onu öpsem, kahve yüzünden mi yoksa onun yüzünden mi tadı tatlı olur diye merak ediyorum.

Gülümsüyorum, kahve fincanıma bakıyorum ve göğsümü bir hüzün kaplıyor. "Babam." Derin bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımla savaşıyorum. Parlak gülümsemesini sanki iki gün önce görmüşüm gibi kafamda canlandırabiliyorum.

"Oh, baban veteriner mi?" diye soruyor tüm coşkusuyla ve boğazımdaki yumru büyüyor. Kelimeleri bulabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekiyor.

"Hayır. O bir avukattı." Geçmiş zamanı anlamamasını umarak gülüyorum.

"Öyle miydi?" diye soruyor, bana bakarken sesi alçalıyor ve gözlerinin biraz daha karardığını görebiliyorum.

"Altı ay önce vefat etti." Bu sözleri söylemenin, son söylediğimden daha az acı vereceğini düşünüp duruyorum ama bana şunu hatırlatıyor

değil. Harlow oturuyor, eğiliyor ve eli bacağımdaki elimi kapatıyor. Elimi kendi elinin altında sıkıyor.

"Çok, çok üzgünüm," diyor ve sesi çatlıyor. "Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum." Sesinin yumuşaklığı içimden bir parçayı eritiyor. Sesindeki bir şey bana bu cümlelerin her bir kelimesinin ciddi olduğunu söylüyor. Herkesten ne kadar üzgün olduklarını duyarsınız, yakın ve uzak arkadaşlarınızdan sizi düşündüklerini duyarsınız, ama bunların sadece kelimeler olduğunu bilirsiniz. O hariç. Söylediği her şeye gerçekten inanıyorum. Gözyaşlarını silerken yutkunuyor. "Ben olsam bu konuyu açmazdım," diyor yere bakarak.

"Hiç sorun değil." Konuyu açtığı için kendini kötü hissetmesini istemiyorum. "Bilmiyordun." Daha iyi hissetmesi için gülümsedim.

"Seninle çok gurur duyuyor olmalı" diyor ve gözünden akan yaşı silmek için benimkini tutmayan elini kaldırıyor. Gülümsüyor, cesur olmaya çalışıyor ve ben de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığı için ona sarılmak istiyorum.

"Umarım," diye cevap veriyorum, elini elimde sıkarak. "Bana hep derdi ki, 'Oğlum, beş kişiyle arkadaş olmalısın. Bir doktor, bir avukat, bir tamirci, bir muhasebeci ve bir veteriner.'"

Gülümsüyor. "Büyükbabam da aynı şeyi söylüyor. Ama buna bir de tesisatçı ve elektrikçi ekler" diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Evet, sanırım onları da ekleyebilirsin. Ama bunu her söylediğinde bana bir veteriner tanımadığını söyleyip dururdu. Annem ona güler ve hiç evcil hayvanımız olmadığını hatırlatırdı." O anıyı düşünerek gülümsüyorum. "Evcil hayvanımız olmamasının nedeninin veteriner tanınaması olduğunu söyleyip dururdu." Kahkahası kafeyi dolduruyor ve bu tekrar duymak isteyeceğiniz bir kahkaha. Duyduğunuz bir kahkaha ve tek yapmak istediğiniz onunla birlikte gülmek.

"Annen nasıl?" diye soruyor ve soruları beni şaşkına çeviriyor. "Onun için zor olmalı."

Onunla daha yeni tanıştım ve şimdiden ev arkadaşlarımdan bile bana sormadığı şeyleri soruyor. Babam öldüğünde yanımdaydılar ve bana ellerinden gelen tüm desteği verdiler, ancak onlarla oturup nasıl olduğumu ya da ailemin nasıl olduğunu hiç konuşmadım. Bu kendime sakladığım bir şeydi. Bu benim üstesinden gelmem gereken bir kayıptı. "İyiymiş gibi davranıyor." Sonunda kız kardeşlerim dışında birine itiraf ettim. "Ama sanırım biraz kaybolmuş durumda." Kelimeler göğsümün ortasına çarptı. "Uzun süredir birlikteydiler

yirmi beş yıl. Sonra bir gün işe gidiyor ve eve gelmiyor. Sanırım onu en çok üzen şey de bu. Hiç vedalaşamadılar." Omuz silkiyorum. "Yani, hasta bile olsa birinin ölümüne hazır olabilir misin?"

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Birinin öleceği gerçeğini kabullenmek için yıllar ve yıllar geçersen bile, o ana asla hazır olamayacaksın. Annemin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum," diyor ve elimi bırakıyor. Elini tekrar tutmak için içimde bir kaşıntı oluşuyor ve kendimi durdurmak zorunda kalıyorum. "Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?"

"Benim üç kız kardeşim var," diyorum ve o da sevinçle ağzını açıyor.

"Keşke bir kız kardeşim olsaydı," diye paylaşıyor. "Onun yerine iki erkek kardeşim var."

"Bir kardeşe karşılık bir kız kardeş takas etmeme ne dersin?" Kahve fincanını dudaklarıma götürüyorum.

"Anlaştık." Tokalaşabilmemiz için elini kaldırıyor. "Hangisini istiyorsun?" diye soruyor. "Kovboyu ya da askeri istiyorum." Ellerini tutuyor, sanki seçeneklerimi tartıyormuş gibi bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor.

"Ohhh," diyorum çeneme vurarak. "Hangi kız kardeşi alacağınıza bağlı. Shelby, her zaman haklı olduğunu düşünen en büyük olanı." Sırıtiyorum. "Clarabella, her zaman haklı olduğunu varsayan. Ya onun dediği olacak ya da otoban, sonra da Presley arkasına yaslanıp yaptıkları pisliği temizlemek için bekleyecek."

"Hepsi kulağa harika geliyor."

Başımı sallayarak gülüyorum. "İnan bana, değiller. Bu hafta sonu yangını söndürmek için oraya gitmek zorunda kaldım."

"Oh, hayır." Gözleri genişledi. "Umarım herkes zarar görmeden çıkmıştır."

"Sen de ben de." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Annem onların işine karışıyordu çünkü yapacak başka bir şeyi yoktu, bu yüzden kavga çıktı."

"Aile kavgası gibisi yoktur." Gülüyor. "Ağabeyim Quinn ve babam genellikle birbirlerine girerler. Ama bunun işle bir ilgisi var."

"Ne iş yapıyor?" Onun hakkında her şeyi bilmek istediğim için soruyorum.

"Aslında bir atlı terapi çiftliği var," diye açıklıyor ve onunla ne kadar gurur duyduğunu anlayabiliyorum. "Zihinsel ve fiziksel istismara uğramış insanlara gerçekten yardımcı oluyor."

"Vay anasını, kulağa harika geliyor. Eminim pek çok insana yardım ediyordur."

"Öyle." Başını sallıyor. "Ama bu işe başladığında kendi başına yapmak istedi ve babam-"

"Ona para vermek istedim." Bana kocaman gözlerle baktı.
"Nereden bildin?" diye soruyor, tahmin ettiğim için şok olmuş bir halde.

"Annem de kız kardeşlerimle aynı şeyi yaptı," diyorum. "Happily Ever After Wedding Event Planning adında kendi işlerini kuruyorlar. Büyük bir hayalleri vardı; bir ahır olan bu köhne çiftlik evini satın alıp evi ofisleri olarak düzenledikten sonra ahır da mekân olarak kullanacaklardı. Tek durak noktası gibi bir şey."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor ve izin verse onunla bütün gece konuşabilirim. "Bunu yapmaya yeni mi karar verdiler?"

"Evet, sanırım annem ve kız kardeşiyle başladı, annem çocukları olduğunda geri adım atana kadar etkinlik planlaması yapıyorlardı ve sonra teyzem emekli olduğunda tüm bağlantılarını kız kardeşlerime verdi. Annem onlara para vermeye karar vermiş, onlar da karşı çıkmışlar, o da doğruca bankaya gidip kredi başvurularını geri çekmenin iyi bir fikir olduğuna karar vermiş."

Annemin bunu yapmasından dehşete düşmesini bekliyorum ama onun yerine ellerini çırpıyor. "Annen ve babam bayram ederdi. Bir de büyükbabam var, o da ikisinin arkasından gidip onun adına satın alır ve sanki milyon dolarlık bir iş kredisi değil de bir çift ayakkabı almış gibi 'Ah, sana bunu ben aldım' derdi."

"Tanışmalarından neredeyse korkuyorum." Adamların eşyalarını kaldırmaya başladıklarını görüyorum.

"Hazır mısınız?" Jake soruyor ve ben başımı sallamak istiyorum. Harlow'a bakıyorum, o da eşyalarını çantalarına yerleştiren çocukları takip eden kızlara bakıyor.

"Sanırım toparlanmalıyız," diyor ve ben ondan biraz daha benimle kalmasını istiyorum ama o çantasını alıp doldurmaya başlıyor.

Kendi çantamı hazırladım ve o ayağa kalktığında hemen arkasındaydım. Altısı birden kapıya doğru yürümeye başlıyor ve bizi yalnız bırakıyorlar. "Teşekkür ederim," diyorum çantamı göğsüme koyarak. Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Konuşma için."

"Teşekkür ederim," diye karşı çıkıyor. "Ailenizi benimle paylaştığınız için." Gülümsüyor. "Bugün benim için zordu. Ailemi gerçekten özledim, bu yüzden seninkini duymak benimkini biraz daha az özlememi sağladı."

"Gerçekten harika vakit geçirdim," diyorum, onunla birlikte kapıya doğru yürürken. İkimiz de yavaşça yürüyoruz, sanki gecenin bitmesini istemiyormuşuz gibi. Onun eli

Elimi onunkinin içine sokma ihtiyacı duyuyorum ama kapı açılıyor ve oda arkadaşlarından biri içeri giriyor.

"Geliyor musun?" diye soruyor Harlow'a. O da gülümseyip başını sallayarak bana bakıyor.

"Yarın görüşürüz Travis," diyor ve utangaç bir ifadeyle yere bakıyor.

"Yarın görüşürüz, Harlow," diyorum. Kafeden çıkıp gidiyor ve ben de onun arkadaşlarıyla birlikte bizden uzaklaşıp evimizin aksi yönüne doğru yürümesini izliyorum.

"Hey," diyor Chris, kapıyı açarak. "Geliyor musun?"

"Evet." Başımı Harlow'un olduğunu bildiğim yere doğru çevirerek dışarı çıkıyorum. Sokağa bir kez daha bakıyor ve beni izlediğini görünce elini kaldırıp köşede kaybolmadan önce el sallıyor.

beş

Harlow

"Pekâlâ hanımlar," diyorum yatak odamdan çıkıp mutfığa doğru yürürken. Hoparlörden müzik çalıyor ve küçük pencerenin etrafındaki turuncu ve siyah ışıklar yanıp sönüyor. "Çocuklar?" Dönüp kapalı yatak odası kapısına doğru bakıyorum. "Neden her zaman ilk hazır olan ben oluyorum?"

Koridorda bağıriyorum ve Rachel yatak odasının kapısını açıyor. "Çünkü kendine neredeyse hiçbir şey yapman gerekmiyor," diye homurdanıyor ve ben gülüyorum. "Şu haline bak." Elini kaldırıp beni işaret ediyor. "Şortlar nerede?" Başımı sallıyorum ve mutfığa gidip dört shot bardağı çıkarıyorum.

"Şortlar değiştirildi." Cadılar Bayramı için giymeye karar verdiğim kostüme bakıyorum. "Taytla." Dürüst olmak gerekirse, ganimet şortu daha çok bir tanga gibiydi ve bu şekilde giyinerek dışarı çıkmamın imkanı yoktu. Bu yüzden en dar taytımı seçtim ve bu bile sevdiğimden biraz daha açıkta kaldı.

Oflayıp pufluyor, kendi sürtük hemşire kostümüne bakıyor. Üst düğme açılacak gibi görünüyor ve açıldığında yoldan çekilseniz iyi olur yoksa gözünüzü kaybedebilirsiniz. "O zaman bu seni sürtük bir hakem yapmaz."

Saçlarımı enseme topluyorum. Gömleğin önü derin bir kıvrımla aşağı iniyor ve bana iki beden küçük geliyor. Bu yüzden göğüslerim kaçmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Kaçmaya çalışan bu yavrular benim için sürtük demek. Ve o kadar küçük ki" -vajinamı gösteriyorum- "tulumun arkası tam bir tanga gibi." Kıçımı gösteriyorum. "Önü ise sanırım sadece dış ipi." Başını arkaya atıp gülüyor. "Gecenin sonunda ameliyatla çıkarılması gerekebilir."

"Eminim Travis haraç olarak gönüllü olacaktır." Bana göz kırpmıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Tam iki aydır birbirimizin etrafında paten kayıyoruz ve hayatımda hiçbir durum hakkında bu kadar kafam karışmamıştı. Sanki onunla her flört ettiğimde o da bana karşılık veriyor ama ertesi gün sanki hiç olmamış gibi davranıyor. Sorun onda demek istiyorum ama ben de onun kadar suçluyum.

Oraya gitmek istediğimden emin değilim. Haftada en az bir çalışma grubuna katılıyoruz ve her zaman yan yana oturup birlikte ders çalışıyoruz. Dokunuşlar en kötüsü ve bazen hepsinin kafamda olduğunu düşünüyorum, ama sonra onu bana bakarken yakalıyorum ve her şeyi ikinci kez tahmin etmeme neden oluyor.

Ön kapının çalınmasıyla Rachel şeker dolu kâseyi kapıp açtı. "Mutlu Cadılar Bayramı." Çocukların çığlıklarını duyuyorum ve kapıya doğru koşup onları çantalarını kaldırmış halde görüyorum. Onlara gülümsüyorum ve yaklaşık bir saat önce annem ve yeğenimden aldığım resimleri düşünüyorum. Örümcek Adam gibi giyinmişti ve öndeki iki dişinin eksik olduğu görülebiliyordu.

"Yemin ederim," diyor Lydia, biz kapıyı kapattıktan sonra mutfığa girerken. "Bu lateks ve tayt sözcüklerine yeni bir anlam kazandırıyor." Arkamı döndüğümde siyah, tek parça bir kedi kıyafetiyle içeri girdiğini görüyorum. Dairenin loş ışığında bile parlıyor ve göğüsleri çenesine kadar itilmiş gibi görünüyor. "Tek söyleyebileceğim, eve kiminle gidersem gideyim onun bir sosise açtığını düşüneceği."

"Gelecek yıl kimsenin kostümünde sürtük olmayacağını söyleyerek kayıtlara geçeceğim," diye şaka yapıyorum, tatlı çay shot'larını doldurmak için mutfığa geri dönüyorum. "Disney prensesleri olarak gitmeliyiz."

"Bu beni nasıl yatağa atacak?" Victoria odasından çıktığında Lydia sorar.

"Bu kıyafetle iyiyim," diyor gülerek ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Tayt ve korse üst." Onu işaret ediyorum.

"Bir kırbacım ve silindir şapkam var." Elini kaldırıyor ve kostümüyle birlikte gelen kırbacı yere vuruyor. "Ve bu pantolon deri." Hepimizi güldürüyor. "Ve Ariel olarak gidebilirsiniz. O deniz kabuğu sütyen ve denizkızı kuyruğu giyerdi."

"Ohh, yapabilirim," diyor Lydia. "Peki, tamam. Gelecek yıl, prensesler bir twist ile." Shot bardağını kaldırıyor. "Başarılı bir geceye."

Kendi bardağını kapıyorum. "Başarılı bir geceye," diye tekrarlıyorum, Rachel ve Victoria da beni takip ediyor. Kadeh yumuşak bir şekilde iniyor ve bana evi özletiyor. "Birkaç içki hazırlayayım," diyorum ve kahve istasyonunun yanına kurduğumuz küçük bara dönüyorum. Karıştırıcı bardağını buzla doldurmaya ve alkol karışımını eklemeye başlıyorum.

"Barmenlik yapmasına bayılıyorum," diyor Rachel otururken. "Neredeyse bir miksolog gibisin."

"Neredeyse," diye kabul ediyorum, iki kadeh doldurmadan önce elimdeki mikseri sallıyorum. "Şunun tadına bak."

Rachel bir yudum alır. "Tek eksğim bir plaj sandalyesi ve şemsiye," der ve içkiyi Lydia'ya uzatır, Lydia da içkiyi Victoria'ya uzatmadan önce "oh" çeker ve o da bitirir.

Yaklaşık dört içki daha hazırladım ve hepimiz biraz çakırkeyif olduğumuzda Victoria "Tamam, fotoğraf zamanı" dedi. Hepimiz araya sıkışıp bir fotoğraf çekiyoruz. Fotoğrafları Instagram'a yükledikten sonra, "Haydi gidip dolaşalım kızlar," diye öneriyor.

Telefonumu alıp taytımın ön kısmına sıkıştırdıktan sonra yanıma gelip tatlı çayı kaldırıyorum. "Olur da siz vahşiler benden önce kaçarsınız ve ben eve geldiğimde sizi sızmış halde bulurum diye."

Rachel gülerek, "Bize çok az güveniyorsunuz," diyor.

Merdivenlerden inerken onlara "Geçen sefer tuvalete gitmiştim ve siz o sürede üç tek attınız," diye hatırlatıyorum.

Kapıdan çıkarken Victoria, "Geri dönmek için acele etmeseydin daha fazla yiyebilirdik," diye itiraf ediyor.

Evlerin ışıkları kapalı olduğu için sokak sessiz. Yerel bara doğru ilerlerken sokaklardaki tek insan üniversite öğrencileri.

Victoria kapıyı açıyor ve içeriden gelen gürültü sokağa taşıyor. Onun ardından içeri girip Rachel ve Lydia için kapıyı açık tutuyorum. Burayı daha önce de tıklım tıklım görmüştüm ama böylesini görmemiştim. Ahşap bar bir duvara yaslanmış, tüm duvar içki şişeleriyle dolu, tam bir aynanın önünde. Bu geceki yedi barmenin hepsi meşgul görünüyor. Musluktaki biralar barın ortasında yanıyor ve barın önündeki tüm tabureler dolu. Etrafıma bakıyorum, kendimi onu aramadığıma ikna etmeye çalışıyorum ama içten içe aradığımı biliyorum. Yüksek masaların hepsi dolu ve insanlar içeri girip çıkmak için yolun ortasında duruyorlar. Victoria'yı insan kalabalığının arasından takip ediyorum ve onu Jake, Chris ve Frankie'yle birlikte köşede gördüğümde kimseye basmamaya çalışıyorum.

Yanımdaki sarışınla konuşurken gözlerim onun üzerinde. İkisi de gülüyor ve içimde bir şeyler yanıyor. Kız ellerini adamın göğsüne koyuyor, bu onun açısından samimi bir hareket ve adam eğilip kızın kulağına bir şeyler söylüyor. Ona baktığında, ondan hoşlandığını anlayabiliyorsunuz ve belki de birbirleriyle görüşüyorlardır diye düşünmek zorunda kalıyorum. Midemdeki yanma

tam güçle geliyor. Aç karnına içtiğim içkidenmiş gibi davranıyorum, ama belki de sadece eski kıskançlıktır.

"Hey!" Jake'in bize doğru bağırdığını duyuyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde başımı çevirip tekrar onlara bakmaya çalışıyorum. Travis'le göz teması kurmaktan kaçınıyorum. "Buraya gel." Taburenin basamaklarında ayağa kalkıp bize el sallıyor.

"Gidip bir içki alacağım," diyorum masaya yeterince yaklaşp kızın hâlâ onun yanında durduğunu gördüğümde. "Bir şey isteyen var mı?" Masadaki diğer üç adama ve en sonunda da ona bakarak soruyorum. Bana gülümsüyor, gözleri parlıyor ve ben de ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Birkaç sürahi bira geliyor," diyor Frankie ve ben biradan nefret ettiği için yüzünü buruşturan Rachel'a bakıyorum.

"Gidip bize içecek bir şeyler getireyim," diyorum, masadan olabildiğince hızlı uzaklaşmak istiyorum. Dönüp bara doğru yürümeden önce başka birinin cevap vermesini bile beklemiyorum. Barda boş bir yer görene kadar insan kalabalığının arasından ilerliyorum. Derin bir nefes alıyorum. *Çıkıyorlar mı?* Kendime soruyorum. Yani, biriyle görüştüğünden korktuğum için böyle bir şey konuşmadık ve bunu duymak istemedim.

Barmenin beni görmesini beklerken yanımda birinin olduğunu hissediyorum ve dönüp baktığımda Travis olduğunu görünce şok oluyorum. "Hey." Bir koluyla bara yaslanıp bana bakıyor. "İçkileri taşımana yardım edeyim dedim," diyor ve kızın onu takip edip etmediğini görmek için etrafıma bakıyorum ama sadece o var.

"Arkadaşın bizimle mi kalıyor?" Ona sorduğum için bile kendimi tekmelemek istiyorum. "İçecek bir şey istedi mi?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Her ihtimale karşı bir tane sipariş edeceğim."

"Kimden bahsediyorsun?" diye soruyor ve gerçekten de bilmiyor.

"Tavşan mı?" Tavşan olduğundan bile emin olmadan söylüyorum. "Ya da ne olduğunu bilmiyorum."

Sırıttıyor, bu da beni biraz sinirlendiriyor. "Neden içkini sipariş etmiyorsun?"

Ona bakmak için döndüm. "Orada değil de burada ne yapıyorsun?" Herkesin olduğu masayı işaret ediyorum ve sonra elimi kalçama koyuyorum.

"Zaten bilmiyorsan, doğru yapmıyorum demektir" diyor ve ben daha ona neden bahsettiğini sormadan, biri bana çarpıyor ve beni ona doğru itiyor. Bir eli belimi sarıyor, göğsüm onunkine bastırıyor ve bara yaslandığında neredeyse aynı hizadayız.

Yükseklik. Gözlerimin içine bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Bu gece çok güzel görünüyorsun," diyor usulca. "Yani, her gün güzel görünüyorsun." Etrafımızda yaklaşık elli kişi olmalı. İnsanların gülme sesleri odayı dolduruyor ama sanki sadece ikimiz varmışız gibi. Başparmağının sırtımı aşağı yukarı ovduğunu hissediyorum. "Ama bugün," diyor ve dudaklarını yalıyor, "pastayı alıyor." Eğiliyor ve işte bu, beni öpecek diye düşünürken ağzım kuruyor ama ağzını kulağıma götürüyor. "Sen bende..." Nefesi ağırlaştığında sesi tüm bedenimi titretiyor. "Ceza kutusuna git." Başımı geriye atıp gülmekten kendimi alamıyorum.

alt1

Travis

"Sen beni..." Dudaklarım neredeyse kulağına değiyor, elim sırtının dibinde onu kendime daha da yaklaştıyor. Benden gerçekten ne yapmamı istediğini söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyorum. Son iki aydır beni deli ediyor. Neredeyse arkadaş zonlanmışım gibi hissediyorum ama emin değilim. Ayrıca ona karşı çizgiyi aşmaktan ve aramızda oluşmaya başlayan bu harika arkadaşlığı mahvetmekten korkuyorum. Ama bu gece bara girdiğinde ve ona bir kez baktığımda, dilim dışarıda kaldı. Katey'nin bana ne söylediğini dinlemedim bile. Tek bildiğim gidip onunla konuşmam gerektiği idi ama o benden kaçtı ve hızla uzaklaştı.

İçeride ve dışarıda tanıdığım en güzel kadındı. Ama bu gece çok ateşliydi ve hamlemi yapma zamanının geldiğini biliyordum. Eğer yapmazsam başka birinin beni bekleyeceğini biliyordum, bu yüzden kaderi şansa bırakmadan onun peşinden koştum. Ona söyleyeceğim sözleri düşünürken kalbim çok hızlandı. "Ceza kutusuna git." Bu cümlemin ne kadar sevimsiz olduğuna gözlerimi kapatıyorum ama aynı zamanda mantıklı olup olmadığı konusunda da kafam karışıyor. Başını geriye atıyor ve kahkahası odayı dolduruyor.

"Size ne ikram edebilirim?" diye soruyor barmen. Kollarımda dönüyor ve orada istediği için mi kalıyor yoksa gitmesine izin vermediğim için mi bilmiyorum. Her iki durumda da, onunla gidiyorum.

"Bir sürahi marg alacağım." Eğiliyor. "Ve dört viski sours." "Çok fazla alkol var," diyorum. Bana bakıyor ve ben eğilmek istiyorum. ve dudaklarını öpmek istiyorum, ama onu ilk kez öpmek ve bunu aceleyle getirmek istemiyorum.

Barmen geri gelip sürahiyi tezgâhın üzerine koyuyor ve sonunda onu bırakmak zorunda kalıyorum. "Bir tepsi alabilir miyim?" diye eğilip soruyor ve adam başını sallıyor. Her şeyi tepsiye diziyor ve kolaylıkla kaldırıyor.

Barmen "İşe ihtiyacın olursa haberim olsun," diyerek ona göz kırptıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. Kelimenin tam anlamıyla kollarımı ona dolamıştım.

"Beni takip edin," diyor. Tepsiyi ondan almak istiyorum ama o zaten önümde ilerliyor, bu yüzden insan kalabalığının içinden geçerken elimi kalçasına koyuyorum. Erkeklerin ona ikinci bir bakış attığını görebiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Tamam," diyor tepsiyi masaya koyarken. "Biraz margaritamız var." Sürahiye çıkarıyor. "Ve biraz da viskimiz var."

"Kim viski içer ki?" Frankie burnunu kıvrarak soruyor.

Harlow, "Sadece iyi Güneyliler yapar," diyor. "Yani sana göre değil, şehir çocuğu." Bir tabureye otururken ona gülmekten kendimi alamıyorum, ben de yanında duruyorum. Viski bardaklarından birini alıp dudaklarına götürüyor ve bir dikişte içiyor. "Tamam, oyun mu oynuyoruz?" Masanın etrafına bakıyor ve gözlerinden içkinin onu etkilediğini anlayabiliyorum.

Chris elindeki bira bardağını havaya kaldırarak, "Bir oyun oynamak istiyorum," diyor. "Hadi cennette yedi dakika oynayalım."

Kızlar başlarını sallayıp gülüyorlar. "Neden ABC hayvanları oynamıyoruz?" diyor Harlow ve hepimiz ona bakıyoruz. "İlk ben başlıyorum ve armadillo gibi A harfiyle başlayan bir hayvan seçiyorum ve sonra sesi en kötü çıkan armadilloyu yapan içmek zorunda kalıyor."

"Armadillo'nun sesi neye benziyor?" Frankie diyor ki. "Gördüğüm tek armadillo *Friends dizisindeki* Ross."

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum." Rachel elini kaldırır ve yaralı bir kedi sesi çıkararak herkesi güldürür.

"Neredeyse," diyorum sonunda ve kendi sesimi çıkarıyorum. Bütün masa yine gülüyor, özellikle de sıra Frankie'ye geldiğinde.

"Ben bir tatil armadillosuyum!" diye bağırdığında sırasını kaybediyor. Kazanan ilan edilmeyi bile beklemiyor; sadece birasını içiyor. Gecenin sonunda, son bir buçuk saat içinde güldüğüm kadar güldüğümü sanmıyorum.

Hepimiz en az bir raunt kaybettik. Bazılarımız itiraf etmek istediğimizden daha fazla kaybetti ve hatta birkaçımız kayıplarımızı tartıştık. "Pekâlâ, kimler Chuck'ın vereceği ev partisine gitmeye hazır?" Harlow'a bakıyorum, o da ne diyeceğini bilemez bir halde bana bakıyor.

Kızlar ona bakıp inlerken, "Sanırım eve gideceğim," diyor.

"Peki, ben de geliyorum," diyor Rachel ve ben de elimi kaldırıyorum.

"Ben de gideceğim, o yüzden eve gittiğinden emin olacağım," diyorum ve Rachel, Lydia ile birbirlerine beşlik çakmaya çalışırken gülümsüyor ama ıskalıyor.

üç kez. Jake'e bakıyorum, o da bana başını sallıyor, eve sağ salim varmalarını sağlamak zorunda olduğunu biliyor.

Bardan çıkmak için döndüğümüzde başını sallayan Harlow'a bakıyorum. Soğuk hava hemen yüzüme çarpıyor ve bana gülümseyen Harlow'a bakıyorum. "Benimle yürümek zorunda değilsin," diyor dairesine doğru yürümeye başlarken.

"Eve tek başına yürümene izin vermem mümkün değil," diyorum sonunda, kaldırımda yürümeye devam ederken. "Babam bana musallat olur."

"Bir Uber çağırabilirim." Arkasından yolu işaret ediyor. "Gidip onlara katılabilirsin."

"Harlow." Ayaklarımız senkronize bir şekilde hareket ederken adını söylüyorum, ellerimiz birbirininkini okşuyor. Bana bakıyor. "Tam olarak olmak istediğim yer burası." Serçe parmağım onunla birleşiyor.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken gözlerim ellerimize gidiyor. "Ee sarışın," diye başlıyor ve bana gülümsüyor. "Görüştüğün biri mi, yoksa bir arkadaşın mı?" Ona bakıyorum ve kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Biz bara girerken sen onunla sohbet ediyordun."

"Katey?" Bunun bir sorun olduğunun farkında olmadan soruyorum. "Onu beş aydan uzun bir süredir ilk kez görüyorum. Geçen dönem birlikte ders almıştık." "Adını bilmiyorum," diyor. "Yay Lisesi'nde olduğunu biliyorum." Serbest eliyle başını işaret ediyor. "Sarı saçlar, göğsüne dokundu." Bu kısmı eklediğinde gülümsememeye çalışıyorum. "Eğildin ve kulağına bir şey söyledin, o da sanki gökyüzündeki tüm yıldızları asmışsın ve Noel Baba'nın nerede yaşadığını biliyormuşsun gibi sana baktı."

Bunu söylediğinde yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum. "Sana şu anda kimseyle bir ilişkim olmadığını söyleyebilirim," diyorum, midem dalga yapıyormuş gibi yükseliyor. "Bir süredir yok ama özellikle seninle tanıştığımdan beri yok." Yere bakıyor ve gülümsemesini gizlemeye çalıştığını görebiliyorum. Yürümeyi bırakıyor ve bana bakıyor.

"Bu benim." Omzunun üzerinden arkasındaki evi işaret ediyor.

Bu gecenin bu kadar çabuk bitmesinden ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum. Kalbim göğsümde hızlanıyor. "Peki ya sen? Eve döndüğünde bağlı olduğun biri var mı?" Bir adım atıyorum ve ona büyük soruyu soruyorum.

Bana bakıyor, kaşları birbirine yapışmış, sorum karşısında kafası karışmış. "Ciddi olamazsın? Birincisi, uzun mesafeli ilişkilerden nefret ettiğim için bunu yapmazdım ve ikincisi, bilirsin işte..."

Sadece bana bakıyor. Gecenin karanlığında gözleri biraz daha karanlık.

"Sadece güzel değilsiniz, aynı zamanda nazik ve cömertsiniz ve..."

"Bunların hepsine evet." Gülümsemesi yüzünü dolduruyor ve başını arkaya yatırıyor

bana baktı ve elim onun elini bıraktı. Yüzünü avuçlarımın içinde tutmak için iki elimle uzanıyorum. Elleri kalçalarımın gidiyor ve burada, sessiz sokağın ortasında eğilip onunla tanıştığım ilk günden beri yapmak istediğim şeyi yapıyorum.

Onu usulca öpüyorum, gözleri kapanıyor ve tam onu bırakmak üzereyken kendini bana doğru itiyor ve kolları boynuma dolanıyor. "O kadar hızlı değil," diyor ve başını yana eğip başka bir öpücükle geri geliyor, ama bu ilki kadar yumuşak değil. Bu sefer beni öpüyor ve sonra dili dışarı çıkıyor. Ellerim yüzünden saçlarına doğru kayarken dilim de onunkine karışıyor ve viskinin tadını alıyorum. Öpücük derinleşirken elleri saçlarımın arkasına kayıyor. Sadece bir öpücükle aklımı tamamen kaybetmemi sağlıyor. Gözleri faltaşı gibi açılırken dudaklarını usulca öpüyorum. "Gitmeliyim," diyorum, bir saniye daha eğilip bir öpücük daha alıyorum.

"Ya da sen burada kalabilirsin, biz de..." Elini karnıma koyuyor ve ağzım onu tekrar tatmak için sulanıyor.

"Ya da ben giderim, yarın konuşuruz" diyorum. Onunla ilk kez birlikte olduğumda, çakırkeyif olmasını istemiyorum. Elim onun elinin içine kayıyor. "Belki o zaman konuşabiliriz."

"Bunu hemen şimdi yapabiliriz." Parmak uçlarına kalkıyor ve çenemin altını öpüyor. "Şu merdivenlerden yukarı yürü ve..." Boynumu ısırtıyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, bir öpücük daha almadan veda etmeye hazır değilim. "Yukarı çık." Onu bir kez daha öpüyorum ve o da dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Eğer geri dönmek istersen," diyor omzunun üzerinden, "ikinci katta." Kapıyı açıyor. "İlk odanın kapısında benim adım yazıyor."

"Kapınızda isminiz mi yazıyor?" diye sordum.

"Lydia bir keresinde eve bir arkadaşını getirdi ve odamı kendi odası sanıp içeri girip penisiyle helikopter yapmaya çalıştı." Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ona ayakkabımı fırlattım ve bir daha asla bunu denemeyecek." Elini kaldırıyor. "Ama denersen hayır demem."

"İyi geceler Harlow," diyorum, ellerimi arka cebime sokarak ona gitmesini engelliyorum.

"İyi geceler Travis," diyor ve eve dönüyor. Bir ışığın yandığını görünce bir dakika bekliyorum. Işık sönene kadar hareket etmiyorum ve sonra evime doğru yürümeye başlıyorum. Tüm bu süre boyunca, sabah bu öpücüğü hatırlamasını umuyorum.

yedi

Harlow

"İyi geceler, Harlow." Sesini duyuyorum ve gözlerim irkilerek açılıyor. Uykuyu gözlerimden uzaklaştırmak için bir an durduktan sonra uzanıp komodinin üzerinden telefonumu alıyorum. "Sekiz kırk yedi," diye inliyorum diğer tarafıma dönüp duvara bakarken ve Instagram uygulamamı açarken telefonuma bakıyorum. Dilimin üzerinde küçük pamuk topları varmış gibi hissediyorum.

Karşıma çıkan ilk fotoğraf dün gece barda çektiğimiz fotoğraf oluyor. Gözlerim doğrudan yanımda duran Travis'e gidiyor ve sonra tek düşünebildiğim öpüşmemiz oluyor. Aylardır almak için can attığım öpücük. Hayalini kurduğum öpücük. Sadece düşününce bile içimde kelekler uçuşmasına neden olan öpücük. Muhtemelen kuzenlerime anlatacağım öpücük. Ama beklemediğim şey, tüm öpücükleri sona erdirecek bir öpücüktü. Bunu iliklerime kadar hissettim. Onun dili benimkine karışırken başım dönüp duruyordu. Kendime içimdeki alkol yüzünden olduğunu söyleyip durdum. Birbiri ardına bahaneler uydurmaya devam ettim. Uzun zamandır öpülmemiştim ve o iyi öpüşüyordu. Ondan hoşlanmıştım. Dışarısı soğuktu. Ancak daireye girip kapıyı kapattığımda bunun hayatımdaki herkese anlatacağım öpücük olduğunu kabul ettim. Bu öpücük diğer tüm erkekler için her şeyi mahvedecekti.

Benimle gelmediği için kalbimde aniden küçük bir pişmanlık pırıltısı belirdiğinde telefonu kapatıyorum. Banyoya gidip yüzümü yıkıyorum ve mutfağa gidip kahve yapmadan önce dişlerimi fırçalıyorum.

Köşedeki pencereye doğru yürüyüp dışarı baktığımda kahve demlenmeye başlıyor. Gökyüzündeki gri bulutlar bugünü yatakta kalmak için harika bir gün haline getiriyor. Mutfaka geri dönmek için döndüğümde makine duruyor ve aynı anda yatak odasının kapılarından biri açılıyor. Gözlerim koridora gidiyor ve orada Jake'in Lydia'yla birlikte onu takip ederek dışarı çıktığını görüyorum.

Lydia aşağı bakarken ayakkaabıları elindeydi ve Jake'in gözleri bana takılınca yürümeyi bıraktı. "Hey," diye selam veriyor ve benim gözlerim kocaman açılıyor.

"Günaydın," diyorum, bana ters ters bakan Lydia'ya bakarak.

"Peki, ben gidiyorum," diyor Jake ve Lydia'ya doğru dönüyor. Lydia elini Lydia'nın alnına koyup onu ittiğinde Lydia onu öpecekmış gibi görünüyor.

"Git," diyor ona ve o da bana sırtarak apartmandan çıkıp gidiyor. Kapı arkasından kapandığında, elini kaldıran Lydia'ya bakıyorum.

"Sıçtığın yerde yemek yeme' sözüne ne oldu?" Travis'in sevimli olduğunu söylediğimi hatırlatıyorum. "Oraya gitme, demiştin sanırım. Bu iyi bir fikir değil çünkü o senin sosyal çevrenin bir parçası. Eğer onunla takılırsan, ertesi gün çok garip olur." Bana söylediği her şeyi tekrarladım.

"Her şeyden önce." Parmağını kaldırdı. "Yediğin yere sıçma," diye düzeltiyor beni, buzdolabına doğru yürüyor ve bir su şişesi alıyor. "İkincisi, biliyorum, biliyorum." Su şişesini dudaklarına götürüyor ve yarısını içiyor. Boynunda iz bıraktığını söylemeyeceğim çünkü boynundaki izlerden nefret ediyor. "Ama o şirinlik yapıyordu, ben de sarhoştum ve ağzını iyi kullanıyor."

"Eminim." Kahve fincanıma doğru yürürken gülümsememi gizlemeye çalışıyorum, fincanı alıp içine biraz süt döküyorum.

"Her ne düşünüyorsan." Beni işaret ediyor. "Düşünmeyi bırak."

"Düşündüğüm tek şey, yeni biriyle seks yapmadan yedi ila on gün geçirmek zorunda kalacağın." Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Boynundaki morluğu başka nasıl açıklayabilirsin ki?"

Eli boynuna gidiyor ve televizyonun hemen yanındaki duvarda asılı olan uzun aynaya koşuyor. "Orospu çocuğu." Kahveme kıs kıs gülüyorum, o da dönüp bana ters ters bakıyor. "Ona çok sert emmemesini söyledim."

"Bu onun söyleyeceği bir şey değil mi?" Kendi şakama kıkırdıyorum ve yatak odama doğru yürüyorum, onu aynada kendine bakarken, küçük kırmızı izi yıkamaya çalışırken bırakıyorum.

Yatağıma geri dönüp telefonumu elime aldığımda ön kapının çalındığını duyuyorum ve muhtemelen Jake'in daha fazlasını istemek için geri geldiğini bilerek gülüyorum. Tam ailemi aramak üzereydim ki kapım çalındı.

"Evet," diyorum usulca ve Travis'in kapımı açtığını görünce gözlerim açılıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum yatağımdan kalkarken.

"Hey," diyor içeri girerken, yeni uyanmış ve ellerini saçlarında gezdirmiş gibi görünüyor. Beyaz, uzun kollu gömleği vücuduna kadar

dirsekleri, gri eşofman altı bacaklarında bol ama ayak bileklerinde dar.

"Selam," diyorum usulca ve onu gördüğümde yüzüme dolan gülümsemeye engel olamıyorum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve yanına gidip ona bir öpücük vermeyi düşünüyorum. Kafamın bir tarafı gitmem için bağıırken, diğer tarafı hareket etmememi söylüyor. "Um..."

Elini kaldırıyor. "Bir şey söylemem gerekiyor" diyor ve odadaki gerilimi neredeyse hissedebiliyorum.

"Tamam," diyorum, nedenini bilmiyorum ama ses tonundan bu konuşmanın beni mutlu etmeyeceğini anlıyorum. "Devam et."

"Teşekkür ederim," diyor, ayaklarına bakıyor ve sonra tekrar kalkıyor. "Dün gece." Bana bakıyor ve ben de gecenin en güzel kısmını hatırlayarak ona gülümsüyorum. "Bütün geceyi kafamda tekrar tekrar oynatarak geçirdim."

"Ben de," diyorum ve o sadece bana bakıyor.

"Seni öptüğüm için özür dilerim," diyor ve bu sözler sanki üzerime bir kova buzlu su dökmüş gibi hissettiriyor. Ellerini tekrar saçlarında gezdiriyor ve boynunu tutuyor. Ellerim önümde gergin bir şekilde sıkılıyor, kalbim göğsümde batıyormuş gibi hissediyorum. "Seni öpmeyi sevmeme rağmen." Sesi titriyor. "Arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum."

"Ya arkadaşlığımızı mahvetmezse?" Sonunda ona bakarak söyledim. "Ya bunun arkadaşlığımızı mahvetmesine izin vermezsek?"

"Benim için çok şey ifade ediyorsun," diyor ve bu sefer ben inliyorum.

"Bu sen değilsin, benim dememden çok daha kötü." Gözyaşlarımı kovalarken bir yandan da şaka yapmaya çalışıyorum.

"Öyle bir şey değil," diyor. "Sen." Beni işaret ediyor. "Sen kelimenin tam anlamıyla bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin ve ben seni hiçbir şeye zorlamak istemiyorum." Yere bakıyor. "Dün gece içtiğini biliyorum ve bundan faydalandığımı düşünmeni hiç istemem. Asla ve asla."

"Ya beni tekrar öpmeni istersem?" Diye soruyorum ve eli boynundan düşüyor. "Mesela sana şu anda, vücudumda alkol yokken, tazelenmişken ve ertesi gün beni öpmeni istediğimi söylesem. Beni öper miydin?" Ona doğru bir adım atıyorum. "Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, çok uzun zamandır beni öpmeni bekliyordum." Önünde duruyorum ve göğsünün inip kalktığını görebiliyorum. İnançlı bir adım atıyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum. "Ve eğer gerçekten dürüst olursam..." Sinirli bir şekilde yere bakıyorum. "I

hiç de sarhoş değildi. Ama hatır için, son kararı vermeden önce bir öpücük daha paylaşmamız gerektiğini düşünüyorum." Ona doğru son adımı atıyorum, göğüslerimiz birbirine değiyor. "Yani, eğer denemeyeceksek bile, hatırladığım gibi olduğundan emin olmak isterim."

"Harlow." Bunun bir soru mu yoksa yalvarma mı olduğundan emin değilim ama ellerimi göğsünden boynuna doğru kaldırıyorum.

"Şu anda tam bir yeniden canlandırmanın zorunlu olduğunu hissediyorum." Ağzı ağzıma geldiğinde konuşmayı bırakıyorum. Dili ağzımın içine kayıyor ve dün gece yanıldığımı anlıyorum. Çünkü bugün, onun dili benimkiyle dönerken, şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücüktü. Elleri belime gidiyor ve kalçalarımı kavrayarak beni kendisine doğru çekiyor. Aletin dikleştiğini hissettiğimde inliyorum ve aniden üstümde olmasına duyduğum ihtiyaç neredeyse şehvet uyandırıyor. Üzerine atlama ve bacaklarımı beline dolama ihtiyacı kafamı dolduruyor.

Ellerimi omuzlarından kollarına doğru indiriyorum ve gömleğinin ön tarafına doğru kaydırıp ellerimle kıvırıyorum. Öpüşmemiz yumuşaktan muhtaç bir öpüşmeye dönüşüyor ve sonra benden uzaklaşıyor. O bana bakarken ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Bu..."

"Bu çılgıncaydı." Elim dudaklarıma dokunmak için kalkarken kelimeler ağzımdan kusmuk gibi çıkıyor. "Tanrıya şükür rövanş istedim çünkü bu" -az önce öpüştüğümüz yeri gösteriyorum- "dün gecedен çok daha iyi."

"Öyleydi, değil mi?" Neredeyse inanmayarak başını sallıyor. "Bu kadar iyi olmaması gerekiyordu."

"Demek istediğim, öpüşmekte iyiyseniz, başka nelerde iyi olduğumuzu hayal edebiliyor musun?" Ona kaşlarını oynatıyorum.

"Giyin," diyor ve ben sadece ona bakıyorum. "Seni bir randevuya çıkarmadan ikinci aşamaya geçmeyeceğim."

"Saat sabahın dokuzu," diye hatırlatıyorum ona.

"Kahvaltıya gidebiliriz." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Sonra da belki yürüyüşe çıkarız."

Ona bakıyorum ve üzerimdeki tişörtü çıkarıp beni odanın ortasında memelerim açıkta bırakıyorum. "Ya da," diyorum, kalbim çarpıyor ve midem sudan çıkmış balık gibi takla atıyor, gömleğimi yana fırlatıyorum, "kahve içmek için buluştuğumuz her sefer bir randevuymuş gibi davranabiliriz, yani teknik olarak flört oyununda çok ilerideyiz, ama hadi soyunalım oyununda çok gerideyiz." Sadece bana bakıyor ve tek kelime etmiyor. Kahretsin, belki de bu kötü bir fikriydi. gerginliği kafamdaki 'a dönüyor.

utanç içindeyim ve keşke burada üstsüz durmasaydım diyorum. Tam arkamı dönüp zeminin açılıp beni yutmasını umacaktım ki tek bir yumuşak hareketle arkasına uzanıp tişörtünü başının üzerine çekti. Ağzım açık ona bakıyorum. Tüm göğsü belirginleşmiş ve sahip olduğu her bir kası görebiliyorsunuz. "Vay anasını." Kelimeler ben onları durduramadan döküldü.

"Spor salonuna gitmeyi seviyorum." Sırıttıyor. "Benim için terapi gibi."

"Eğer oylama yapıyorsak," diyorum, elimi kaldırıp ona doğru yürürken, pantolonuna bastıran sikinin dış hatlarını görebiliyorum. İşaret parmağımla göğsünün ortasında geziniyorum. "Onaylıyorum."

"Harlow." Parmağım pantolonunun beline geldiğinde adımı söylüyor. "Bundan emin misin?"

Ona bakıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Şu anda emin olduğum tek şey beni soymana ihtiyacım olduğu."

Aşağı iniyor ve bir kolunu belime dolayarak beni kaldırıyor. Beni yatağıma doğru götürürken bacaklarım otomatik olarak onun beline dolanıyor. "O zaman seni soyalım."

sekiz

Travis

"Pekala, o zaman seni soyalım." Onu yatağına taşıdım. Onu dışarı çıkarıp şarap içirecek ve yemek yedirecektim. Onun yerine üstünü çıkardı ve beni nutkum tutulmuş bir halde bıraktı çünkü bir, mükemmeldi ve iki, sikim hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştı.

Bir dizimi yatağına koyuyorum ve sonra onu sırt üstü yatırıyorum, eğilip onu öperken bacakları hala belime sarılı. Dilim onunkiyle oynamak için dışarı çıkıyor, bir daire içinde dönüp duruyor ve memelerini avuçladığımda ellerim kendi kendine hareket ediyor. Adımı inlemek için ağzımı bırakıyor. "Travis," diyor usulca.

Mükemmel çakıllı pembe bir meme ucunu ağzıma alırken başım hiç düşünmeden hareket ediyor. Dişlerim ağzıma geri çekmeden önce dişlemek için aşağı iniyor. Kalçaları kalkıyor ve örtülü sikime binmeye çalışıyor. "Siktir," diye küfrediyorum, diğer meme ucunu ağzıma alıyorum. Ellerin göğsümden aşağı indiğini hissediyorum ve küçük elini pantolonumun içine sokarken dokunuşuyla karnım içeri giriyor. Elleri sikimi bulduğunda, bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum ve hareket etmiyorum.

Bacakları yana düşüyor ve ben de hareket ederek yanına uzanıyorum. "Evet," diye pantolonunu indiriyor. "Bu şekilde daha iyi erişim sağlayabilirim." Öne doğru eğilip elim kalçasındayken dudaklarını öpüyorum, o da sikimi yumrukluyor. Doğrulup sikimi ulaşamayacağı bir yere çekiyorum ve "Bunu neden yaptın?" diye inliyor.

"Çünkü seni çıplak istiyorum," diye itiraf ediyorum, şortuna uzanıp aşağı çekiyorum ve külot bile giymediğini görüyorum. Amının tam üstünde küçük bir iniş şeridi var. "Şimdi de bu," diyorum parmaklarım amının dudakları arasında gezinirken. "Bu lanet olası bir cennet." Parmaklarımdan birini içine kaydırıyorum, bacakları benim için ardına kadar açılıyor.

Oturup pantolonumu indirmeden önce iki kez girip çıkıyorum. "İkimiz de çıplak olmalıyız," diyor ve parmağım içinden kayıyor. Pantolonumu çıkarıp onunla birlikte yatağa giriyorum, yüzüm ona dönük. Eliyle sikimi sarsarken öpmek için yaklaştığında inliyor. Ben parmaklarımı tekrar içine sokmak için elimi aşağı doğru hareket ettirirken dili ağzımın içine kayıyor.

Birbirimize işkence ederken onun eli de benimkiyle aynı hızda hareket ediyor. Parmaklarımı sıkıldığını hissettiğimde ağzımı bırakıyor. "Oh, Tanrım." Başı geriye doğru fırlıyor ve ben eğilip çakıllı meme uçlarından birini ağzıma alıyorum ve sonunda parmaklarıma boşalıyor. Eli sikimin üzerinde sarsıntının ortasında duruyor ve devam etseydi elinin üzerine boşalacağımı biliyorum. Başımı göğsünden aşağı indiriyorum, karnını öpüyorum, iniş şeridine geldiğimde parmaklarım hala onu beceriyor ve yumuşak bir öpücük veriyorum. Klitorisine doğru ilerlerken dilim dışarı kayıyor, fiske atarken ıslaklığı dilime çarpıyor. "Hayır," diyor ve ben de ona bakıp duruyorum. "Hassas," diyor nefes nefese. Gözlerinin içine bakarken klitorisini ağzıma alıyorum. Tekrar boşalırken başı yana düşüyor ve parmaklarım bacakları yana düşene kadar onu beceriyor. "Tanrım," diyor bana bakarak. "Öyleydi."

"Öyleydi." Sırıtiyorum, parmaklarımı içinden çıkarıp yalayarak temizliyorum. "Prezervatif," diyor izlerken ve ben ona kocaman gözlerle bakıyorum.

"Bilmiyorum," diye söze başlıyorum ki eğilip yan çekmeceyi açıyor.

"Kuzenlerim bana şaka olsun diye bir kutu almış," diye paylaşıyor ve ben ona bakıyorum. "Sanırım şaka onlara yapılmış."

Prezervatifi aldım ve yırtarak açtım. Tam üzerime geçirecekken eli sikimin tabanını kavlıyor ve ağzı sikime doğru kayıyor. Gözlerimi kapatıp ağzının ıslaklığını içime çekerken yarı yolda duruyorum. "Ne yaptığımı bilmiyorum," diyor. "Eğer yanlış yapıyorsam söyle bana." Sikimi tekrar yutuyor, olabildiğince derine sokmaya çalışıyor. Elini ağzına götürüyor ve taşaklarımın gerilmeye başladığını hissettiğimde onu itiyorum. "Bu iyi değil miydi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, yüzüne boşalmadan önce durmak için elimle sikimi sıkıyorum.

"Ben de gelecektim," diyorum.

"Amaç da bu değil mi zaten?" diyor ve ben de aletimi prezervatifle kapatıyorum.

Sırt üstü yatıp bacaklarını açıyor.

Bacaklarının arasına giriyorum. "Amaç da bu, ama böyle yapmayı tercih ederim." Sikimi yarığından aşağı yukarı kaydırarak yavaşça içine giriyorum. Taşaklarım kıkına çarparak onu sonuna kadar iterken gözlerini kapatmasını izliyorum. İkimiz de inliyoruz ve o bacaklarını omuzlarıma doğru kaldırıyor. "Biraz daha?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Ucuna kadar çekiyorum ve ona çarpıyorum ve bu sefer gözlerimi kapatmak zorundayım çünkü çok iyi hissettiriyor. "Çok sıkı." Kalçalarım daha hızlı hareket etmeye başlıyor, taşaklarımın kıkına çarpma sesi odayı dolduruyor.

"Travis." Adımı inliyor. Ellerinden biri göğüs ucuyla oynarken, diğeri bacaklarının arasına iniyor. "Daha hızlı," diye yalvarıyor bana. "Tam oraya." Sikim ona olabildiğince sert giriyor ve amcığı gittikçe daralıyor. "Evet," diyor yüksek sesle. "Evet," diye tekrarlıyor kendimi ona her gömdüğümde. "Yapacağım." Gözleri kapanıyor ve kalçalarını yukarı kaldırıp sikimin üzerine boşalıyor. Bu sefer kendimi durduramıyorum, taşaklarım sıkılaştığında, kalçalarını yerinde tutarak ona çarpıyorum, ama yine de tekrar boşalırken onları döndürüyor.

"Siktir," diye soluyarak onun yanına doğru yuvarlandım. Sırt üstü yatarken sikim içinden kayıyor, kolum göğsümün üzerine düşüyor. "Sanırım." Gözlerimi kapatıp nefes alışıma kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Sanırım bunu tekrar yapmamız gerekiyor," diyor yanımdan. Başımı çevirip ona baktığımda, "Bu bir hata olmalı" diye açıklıyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi görüyor olmalı. "Seksin bu kadar iyi olmasına imkân yok." Ellerini başına götürerek başını sallıyor. "Puf gibi. Aklım başımdan gitti."

Gülmekten kendimi alamıyorum ve o da dönüp bana bakıyor. "Peki, düşündüğüm kadar iyi olduğundan emin olmak için ikinci turu ne zaman yapabiliriz? Yoksa sadece bana mı öyle geldi?"

Yan dönerek dürüstçe, "Sadece sen değildin. Öpücüğün bu dünyanın dışında olduğunu düşünmüştüm ve şimdi de bu." Bizi işaret ediyorum. "Neredeyse gerçek değilmiş gibi."

"Oh, bu gerçek," diyor beni öperek. "Ve sakin uyandığında ve sana bindiğimde, gerçek olduğundan emin olmak için beni çimdiklemene izin vereceğim." Bana göz kırpmıyor ve sikim uyanıyor, ama ondan uzaklaşmam ve prezervatifi çıkarmam gerektiğini biliyorum.

"Banyo mu?" diye sordum. Odanın köşesindeki kapıyı işaret ediyor ve kapıyı kapatmadan banyoya giriyorum. Prezervatifi çıkarıp suyu açarak bir bezi ıslatıyorum.

"Sensiz başlayayım mı?" diye bağılıyor. Kafamı kapıdan dışarı uzattım, yatağın ortasında bacaklarını açmış beni bekliyordu. Sikim tam bir saniye içinde sertleşti.

"Sakin bensiz başlamaya kalkma," diyorum, banyodan fırlayıp doğruca amına dalıyorum. Yarığını yalayıp klitorisine dokunuyorum ve o da inliyor. Elini saçlarımın arasından geçiriyor ve kalçalarını bir o yana bir bu yana hareket ettirirken yüzümü amına yaklaştırıyor. "Sen benim ölümüm olacaksın." Klitorisini ısırmadan hemen önce ona bakıyorum.

Bütün günü yalayıp, emerek ve son seferin düşündüğümüz kadar iyi olduğundan emin olarak geçirdik. Ne zaman üstesinden gelemeyeceğimizi düşünsem, yanıldığımı kanıtladı. "Yemeğe ihtiyacım olacak," diyorum ikinci kez boğazından aşağı boşaldıktan sonra. "Ve kesinlikle su. Sanırım susuz kaldım."

Yataktan yuvarlanıyor ve mükemmel poposunun köşedeki küçük buzdolabına doğru yürüyüp bir şişe su çıkarışını izliyorum. "Al, bunu iç, ben de giyineyim. Yemek için bir yere gidebiliriz."

"Dışarı çıkmak ister misin?" Su şişesini ondan alıp tek seferde bitirerek soruyorum.

"Dışarı çıkmak istemiyorum ama bu odada kalırsak seks yapmaya devam ederiz." Sırıttıyor. "Şikayet ettiğimden değil." Uzun şifonyerine doğru yürüyor, bir tanga ve bir sütyen çıkarıyor. "Sadece giyinmemi mi izleyeceksin?"

"Plan buydu," diyorum, sikimin dinlenmeye ihtiyacı var ama sonra onun eğildiğini görmek beni tekrar yarı yarıya kaldırıyor.

"Kalk ve onu daha sonraya bırak." Sikimi işaret ediyor, ben de kalkıp boxerımı ve pantolonumu alıyorum. On dakika sonra odadan çıkıyoruz ve üç kızla yüz yüze geldiğimde duruyorum. Victoria ve Lydia mutfakta dururken Rachel kanepede oturuyor.

"Hey," diyorum, utanmamaya çalışarak.

"Hey," diye yanıtlıyor Rachel dudaklarını bükerek. "Sana nasıl olduğunu soracaktım..." diye başlıyor.

Lydia gülümsemesini gizlemek için elindeki su şişesini dudaklarına götürerek, "Ama son altı saatteki inleme ve sızlanmalara bakılırsa, bir tahminde bulunacağım," diye söze başlıyor. "Gerçekten çok iyisin."

"Oh, öyleydi," diyor Harlow, elini benimkinin içine sokarken bana bakıyor, yüzündeki gülümseme kulaktan kulağa yayılıyor.

"Güven bana, biliyoruz," diyor Victoria ve ben sadece başımı sallıyorum. "Bir an duvarı yıkacağınızı düşündüm."

"O kadar da kötü değildi," dedim sonunda yüksek sesle.

"Bir noktada sanırım sigaraya ihtiyacım vardı," diye şaka yapıyor Lydia. "Ve ben sigara içmem." Harlow'a bakar. "Ve sen, tüm Bayan Masum Daha Sert Daha Hızlı," diye Harlow'u taklit eder. "Sokaklarda bir hanımefendi ve yatakta bir ucube." Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Tamam," diyor Harlow, beni kapıdan dışarı çekerek. "Sen konuşmayı seven birisin. Son kanepeyi atmak zorunda kaldık çünkü üzerinde seks yapmıştın."

"Bu harla temizleyebilirdik." Gözlerini deviriyor. "Bizi yakalayacağınızı nereden bilebilirdim ki?"

"Öğlen oldu," diyor Rachel, yepyeni bir kanepeye oturmuş olmalı.

"Pazar günü," diye hatırlatıyor Victoria ona. "Seni nasıl yakalayamadık?"

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum. "Ama kızımın karnını doyurmam lazım." Onu apartmandan dışarı çekiyorum ve o gülüyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Senin kızın beslendi." Merdivenlerden inerken bu sözleri tekrarlıyor.

"Bunun neresi komik?" Ben soruyorum, o sadece kıkırdıyor. "Sen değil misin

benim kızım?" Soruyorum ve midemin çukuru yanıyor. "Sanırım ondan sonra..." Merdivenlerden inip dışarıda durduğumuzda evi işaret ediyorum. "Sen kesinlikle benim kızımdın."

Yerimden kıpırdamıyorum, bana dönüyor ve eskisinden çok daha güzel. Ellerini göğsüme koydu. "Senin kızın olmamı mı istiyorsun?" Başını arkaya yatırıyor ve ellerim kalçalarını tutmak için yukarı kalkıyor.

"Bunu söyleyebilirsin," diyorum gergin bir şekilde, eğilip dudaklarını öperek.

Bedenim sanki kalbimin atışlarıymış gibi uyanıyor.

"Tamam." Bana sırtıyor ve kalbimin attığı boynumu öpüyor. "Senin kızın olacağım."

dokuz

Harlow

"Ne demek yaz için eve gelmiyorsun?" diyor babam, yüzü telefona geliyor. "Seni en son Noel'de görmüştük." Yatağımın ortasındaayım ve ailemle haftalık FaceTime görüşmemi yapıyorum.

"Beni her hafta görüyorsunuz," diye hatırlatıyorum. "Bu işe hayır diyemem," diyorum onlara. "Şehirdeki acil veteriner kliniğinde staj yapacağım. Bunun bana ne kadar deneyim kazandıracağını biliyor musunuz?" Başımı sallıyorum. "Bana başvurmamı söylemiştin." Sınıfta başvuru formunu aldığımnda, başvurup başvurmamam gerektiğini bilmiyordum.

"Peki ya Travis? O kalıyor mu?" diye soruyor annem ve ben gülümsüyorum.

"Hâlâ o adamla mı birliktesin?" diye homurdanıyor babam ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Evet, o da kalıyor. İkimiz de seçildik," diye cevap veriyorum, ikimizin de bunu elde etmek için ne kadar gergin olduğumuzu ve sonra birimizin bunu elde edip diğerimizin edemeyeceği konusunda ne kadar gergin olduğumuzu düşünerek. "Ve ben hâlâ Travis'le birlikteyim." Onlara neredeyse birlikte yaşadığımızı ve birbirimizden ayrı bir gece bile geçirmediğimizi söylemiyorum. Bunu bilmelerine gerek yok. "Ayrıca, onun iyi bir adam olduğunu söylemiştin." Babamı işaret ediyorum. Resmi olarak tanışmadılar ama bir gün bana FaceTim attı ve Travis buradaydı, ben de onları tanıştırdım.

"Bu onun senin erkek arkadaşın olduğunu öğrenmeden önceydi." Babam son kelimeyi homurdanarak söylüyor. "Kim babasından izin almadan bir kızla çıkar ki?"

Annem gözlerini devirirken ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu evlilik değil, tatlım." Elini onun koluna koyuyor.

"Sana hatırlatayım," diye söze başladım. "Reed Hazel'ı hamile bıraktı ve daha çıkmıyorlardı bile."

"Onunla evlendi," diye karşı çıkıyor babam.

"Altı yıl sonra." Gülüyorum. "Neyse, şimdi gitmem gerek. Travis beni bir randevuya çıkaracak. Sizi haftaya ararım," diye onaylıyorum ve yataktan kalkıp dolaba doğru yürümeden önce onlara öpücükler gönderiyorum.

"Altı aylık bir randevu için ne giyilir?" Kendi kendime soruyorum, içeri bakıyorum ve ne giymem gerektiğini görüyorum. Bana ipucu bile vermedi; sadece altıda gitmeye hazır ol dedi.

Yatağa geri dönüyorum ve onu arıyorum. "Selam bebeğim," diyor usulca telefonu açtığında. Bu sabah spor yapmak için yanımdan ayrılırken boynuma bir öpücük kondurdu.

"Merhaba. Dinle, bana sürpriz yapmak istediğini biliyorum," diye söze başlıyorum ve o gülüyor.

"Sürprizlerden nefret edersin," diye hatırlatıyor bana.

"Sürprizlerden nefret etmem." Beni bazen benim kendimi tanıdığımından daha iyi tanıyor ve bu aynı anda hem harika hem de korkutucu. "Ben sadece bazı şeyleri olmadan önce bilmeyi tercih ediyorum. Neyse," diye homurdanarak dolaba geri dönüyorum. "Ne giymeliyim? Gündelik mi yoksa beyaz eldivenli servis mi?"

"Tamam, bir," diyor. "Beyaz eldivenle hizmet verip size asla söylemem."

"Yani, gündelik," diyorum ve o

gülüyor. "Sıradan," diye onaylıyor.

"Günlük pantolon mu, günlük etek mi?" Ben soruyorum, o inliyor.

"Giyeceğin her şey mükemmel olacak, tıpkı senin gibi" diyor ve kuzenlerimin sahte kusmuklarını duyabiliyorum.

"Yirmi dakika sonra görüşürüz," diyor ve ben başımı sallayarak telefonu kapatıyorum. Kalçalarımı saran, sonra ayak bileklerime kadar bollaşan uzun çiçekli eteğimi ve göbük deliğimin hemen üstüne kadar uzanan dar beyaz üstümü alıyorum.

Kapımın açıldığını duyduğumda banyoda duruyorum ve onu görüyorum. "Ohh, çok hoş görünüyorsun," diyor, arkamda durup ellerini kalçalarımaya koyuyor ve eğilip boynumu öpüyor. Beni kendine sararken elleri ön tarafa doğru hareket ediyor.

"Uzun bir etek giyeyim dedim, böylece yine arabada seks yaparsak biraz örtünmüş olurum." Aynada onun yüzünü izliyorum. "Biliyorsun çünkü geçen sefer güvenlik bizi yakaladı."

"Hatırlatma bana." Başını sallıyor. "Neredeyse uygunsuz teşhirden ceza yiyorduk."

"İşine yarayacaktır. Sana eve gidene kadar beklemeni söylemiştim." Yüzü şok içinde aynadan bana bakıyor.

"Yolcu koltuğunda dönüp bacaklarını açtın ve 'Islak görünüyor muyum?' dedin." Dudaklarımı yuvarladım. "Neredeyse arabayı çarpıyordum."

"Meşru bir soruydu," diyorum ve o sadece başını sallıyor. "Tamam, hadi gidelim. Makyaj seksi yapmak için benimle kavga numarası yapmadan önce."

Daireden çıkıp merdivenlerden iniyoruz. Arabanın kapısını benim için açıyor, keşke bunu sadece bazen yaptığını söyleyebilseydim, ama her seferinde yapıyor. Benim için kapımı açıyor, sandalyemi çekiyor, yemek yememi bekliyor. "Teşekkür ederim," diyorum, dudaklarını öpüyorum ve sonra arabaya biniyorum.

Onu arabanın etrafında dolaşırken izliyorum ve onu her gördüğümde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor ve inanın bana, onun her bir santimini gördüm. Apartmandan uzaklaşıp pencereden dışarı baktığında elini tutuyorum. "Burası ne kadar uzakta?" Çok fazla soru sormamaya çalışarak soruyorum.

"Çok uzak değil, yaklaşık kırk dakika," diye cevap veriyor ve ben ona bakıyorum. "Yani, şehirde değil." Başımı yana eğiyorum ve o sadece başını sallıyor.

Kafa.

"Sen en kötüsüsün," diyor, soru sormayayım diye müziğin sesini daha da açarak. Çakıllı bir otoparka park edene kadar bir saatten fazla zaman geçti.

"Oooh," diyorum, etrafıma bakıp her yerde ağaçlar görüyorum. "Buraya hiç gelmedik," diyorum ve o da bana sırtıarak arabadan inip bagaja doğru yürüyor.

Büyük bir piknik sepeti çıkarıp başka bir çanta alırken inip arkada onunla buluşmak için yürüyorum. "Piknik mi yapıyoruz?" Elimi ağzıma götürerek soruyorum.

"Hiç sevgilin olmadığını ve bunun ne kadar romantik olabileceğini söylemiştin," diye hatırlatıyor ve ben de eğilip dudaklarından öpüyorum. "Şimdi beni takip et," diyor ve çimlere doğru yürürken kolunu tutuyorum.

Tek gördüğüm her yerdeki ağaçlar ve virajı döndüğümüzde gelen derenin yumuşak sesini duyabiliyorum. Her yerde söğüt ağaçları ve önünden akan dereyi görüyorum. Bir kuşun uçuşunu duyduğumda kafamı kaldırıp "Bu büyülü," diyorum.

"Yani, onaylıyor musun?" diyor, derenin yanında iki büyük söğüt ağacının altında dururken. Ona başımı sallarken yüzümdeki kocaman gülümsemeye engel olamıyorum. "Güzel. Şimdi şuraya git." Beni işaret ediyor. "Ve bırak ben kurayım."

"Sana yardım edebilirim," diye teklif ediyorum, başını sallayıp dereyi işaret ediyor.

Dereye doğru yürürken beni "Sakın bakma" diye uyarıyor. Omzumun üzerinden bakma dürtüsü çok büyük. Ama beş dakika sonra adımı sesleniyor ve arkamı döndüğümde afallıyorum.

Battaniyenin ortası açık ve köşesinde piknik sepeti var. Önünde üstü örtülü yiyecek tabakları var. Bir buket ayçiçeği başka bir köşede bir şişe şampanya ve iki bardakla birlikte duruyor. Başka bir köşede iki yastık var. "Umarım sorun olmaz," diyor ve benim söyleyecek sözüm yok.

"Bunların hepsini sen mi yaptın?" Bir tabak meyve, bir tabak kek, bir tabak sandviç ve bir tabak daha peynir olduğunu görerek soruyorum.

"Evet demek istiyorum." Battaniyenin ortasına oturuyor ve beni de yanına çekiyor. "Ama kız kardeşlerim ve annem bana yardım etti." Başımı iki yana sallıyorum. Ailesiyle henüz şahsen tanışmadım ama FaceTime aracılığıyla tanıştık. "Umarım sorun olmaz."

"Öyle," diye onaylıyorum ve sonra güneş battığında battaniyenin etrafına koyduğu yumuşak küçük mumları görüyorum. "Bu iyiden de öte." Bacaklarımı yana açarak oturuyorum. Eğilip şampanya şişesini alıyor ve mantarını patlatıyor, fokurdamaya başlayınca battaniyenin üzerinden kaldırıyor ve beni güldürüyor. Bana bir kadeh şampanya uzatıp kendisi için de bir şişe su alıp diğer bardağa doldururken "Çok yumuşak," diyorum.

"Bize." Su bardağını havaya kaldırıyor ve ben gülümsemek için kendimi zor tutuyorum.

"Bize," diyorum, kadehimi onunkiyle tokuşturup bir yudum alıyorum. Elimde olmadan tekrar etrafa bakıyorum. "Bütün bunları yaptığina inanamıyorum." Öne doğru eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Her şey mükemmel."

"Hayır." Başını sallıyor. "Sen mükemmelsin." Midemdeki kelekleri bile kontrol edemiyorum. Onun yerine şampanya kadehini bitiriyorum. Bardağı yemeğin yanına koyup ona doğru ilerliyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, elbisemi kaldırıyorum, bacağımı ona doğru uzatıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve son beş aydır söylemek için dilimi ısırduğım kelimeleri söylüyorum. "Seni seviyorum." Kelimeleri söylerken gözlerinin içine bakıyorum ve sonra ağzının açıldığını görüyorum ve parmağımı ağzına koyuyorum. "Karşılık vermek zorunda değilsin. Sadece seninle geçirdiğim bu altı ayın hayal edebileceğimden çok daha fazlası olduğunu bilmeni istedim." Öne doğru eğildim ve onu usulca öptüm.

Elleri sırtımı ovuyor. "Bana bir söz ver." Kelimeleri o kadar yumuşak söylüyor ki, uzaktan cırcır böceklerinin seslerini duyabiliyorum.

"Sana her şeyin sözünü veririm," diyorum, bana her şeyi sorabileceğini ve cevabın her zaman evet olacağını bilerek.

"En mutlu günümde yanımda olacağına söz ver.
hayat."

Parmaklarım alnındaki saçları geriye iterken, benim görüntüm koridorda ona doğru yürümek aklımı dolduruyor. "Söz veriyorum," diye onu temin ediyorum.

"Güzel," diyor ve beni usulca öpüyor. Kalbim göğsümde o kadar hızlanıyor ki bu mutluluktan kusacağım sanıyorum. Bundan daha iyisi olabileceğini sanmıyorum ama duymak için can attığım sözleri söylediğinde oluyor. "Seni seviyorum, Harlow."

on

Travis

Yolcu koltuğunda oturan Harlow yanımdan, "O kadar gerginim ki sanırım kusacağım," diyor.

Elim konsolun üzerinden onun kucağına uzanıyor. "Sakin olur musun? Her şey yoluna girecek."

"Bu büyük bir olay," diyor. "Tüm aileyle tanışmak her zaman büyük bir olaydır." Kuzenimin düğünü için eve dönüş yolundayız. Kız kardeşlerim ve annemle zaten tanışmıştı ama bu hafta sonu hepsiyle tanışacak.

"Tüm ailenle tanıştım," diye hatırlatıyorum ona. "O hafta sonu babanın beni en az bir kez vuracağını düşündüm."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Sadece evin kendi tarafında kaldığından emin olmaya çalışıyordu."

"Yatak odamın kapısına bir alarm yerleştirdi. Ne zaman tuvalete gitmek için kalksam, alarm 'birinci kapı açıldı' diyordu." O gözlerini devirirken ben başımı sallıyorum.

"Bir gün oldu ve annem onu çıkarttırdı." Elimi kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Bir buçuk yıldır birlikteyiz ve bu bir rüyaydı. Yazı acil kliniğinde staj yaparak geçirdikten sonra ikimiz de orada yarı zamanlı iş bulduk. Sürekli birlikteydik. Bu dönem zor bir dönem olmasına rağmen, ders programlarımız birbirinin tam tersiydi, bu yüzden klinikteki vardiyalarımız bölündü. Birbirimizi göremediğimiz günler oluyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

"Şanslıyız ki bu hafta sonu bir otelde kalacağız," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Annene söyledin mi?" diye soruyor, dudaklarını bükerek, annemin bu küçük kısımdan mutlu olmayacağını çok iyi biliyor.

"Yapacağım," diyorum sokağıma dönerken. "Bu akşam yemekten sonra vedalaşırken." Arabayı garaj yoluna çekiyorum. "Ayrıca, seni suçlayacağımı not etmekte fayda var." O beni azarlamadan arabadan iniyorum ve daha onun tarafına bile geçmeden ön kapı açılıyor ve annem dışarı çıkıyor.

"Merhaba!" diye bağıyor verandanın tepesinden ve elini bize doğru sallıyor. "Tam zamanında, turtayı fırından yeni çıkardım." Harlow'un arabadan inip bana katılmasını bekliyorum ve elimi onunkinin içine sokuyorum.

"Merhaba anne," diyorum, basamakları çıkıp onu yanağından öpüyorum.

"Hey, tatlım," diyor bana gülümseyerek. "Harlow, çok güzel görünüyorsun her zaman." Harlow'un yanağını öpmek için beni itiyor.

"Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," diyor Harlow ve ona her baktığımda ona daha da aşık oluyorum.

Annem, "Travis, neden sen gidip arabadan çantaları almıyorsun, kızlar da gidip mutfakta beklesin?" diyor.

"Evet Travis, neden bunu yapmıyorsun?" Harlow burada kalmayacağımızı çok iyi bildiğinden, "Evet, Travis, neden yapmıyorsun?" dedi. Burada son kaldığımızda, annemin duyacağı korkusuyla seks yapmayı reddetmişti. Uzun bir dört gün oldu ve otoyola çıktığımızda kenara çekmek zorunda kaldım.

"Neden sonra yapmıyorum?" Harlow'un bana bakışını görmezden gelerek söylüyorum. "Turta sıcak mı?"

Harlow, "Muhtemelen şu anda yemek için çok sıcak," deyince ona ters ters baktım. "Yani çantaları almak için mükemmel bir zaman."

Neyse ki garaj yolundan başka bir araba geldi de kurtuldum. Baktım ve Shelby olduğunu gördüm. Eğildim. "Bu gece sana bunu ödeteceğim," diye fısıldıyorum Harlow'un kulağına.

"Ağzınla mı yoksa parmaklarınla mı?" Bana göz kırıyor. "Her iki şekilde de ben kazanırım." Boynumu öpüyor ve sonra kız kardeşimi selamlıyor.

"Bana elbiseyi getirdin mi?" Shelby merdivenlerden çıkıyor ve gözlüklerini çıkarıp başının üstüne koyuyor.

"Seni gördüğüme sevindim Shelby," diyorum kolumu Harlow'a dolayarak. "Seninle konuşmuyorum." Bana baktı. "Ve nedenini biliyorsun." Şok olmuş bir halde ona baktım. "Ben şimdi ne yaptım?"

Shelby bana ters ters bakarken annem, "Bu kadar yeter, ikiniz de," diyor ve ben ağzım bir karış açık ona bakıyorum.

"Bu arada," diyor Shelby, "Otelden Suzanne geldiğinizde her şeyin sizin için hazır olduğunu söyledi." Ona ters ters baktım.

"Ne oteli?" diye soruyor annem.

"Anneme söylemedin mi?" Shelby söylüyor ve omzunu itip düşmesini ummak istiyorum ama bunu sekiz yaşındayken yapmıştım ve hayatımın tokadını yemiştım. "Travis otelde kalıyor."

"Ne?" diyor annem soluk soluğa.

Harlow ellerini birbirine vurarak, "Hadi pasta yiyelim," der. "Ben biraz açım."

Annem merdivenlerden çıkan Harlow'a bakar ve ona su içip içemeyeceğini sorar. Annem asla kaba davranıp hayır demez, bu yüzden döner ve Harlow'la birlikte eve girer.

"Çocukken seni kim incitti?" Soruyorum ve bu soru onu güldürüyor, koluma vurup eve doğru yürüyor. "Ama ciddi, neden bana kızsınsın?"

"Oh, değilim," diyor omzunun üzerinden. "Sadece seni tetikte tutuyorum." Başını arkaya atıyor ve gülüyor.

"Neden bir kardeşim olamadı?" Başımı sallayarak gökyüzüne bakıyorum ve sonra annemin otelde kaldığımızı unuttuğunu umarak eve giriyorum. Unutmamıştı.

"İŞTE BURADASIN." Omzumun üzerinden bakıyorum ve en iyi arkadaşım Bennett'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Kravatı yana düşmüştü ve takım elbise giymekten nefret ettiğini biliyordum. Barda içecek bir şeyler almak için bekliyorum. Yanımda durdu ve omzuma bir tokat attı. "Takım elbise giymekten nefret ediyorum."

Ona gülüyorum, arkamı dönüp bara yaslanıyorum. Hukuk fakültesinde okuyor ve takım elbise giymeye alışsa iyi olur, "Önemli olan gömleğin üst düğmesini açık bırakmak."

"Öyle," diyor. "Bütün bu kısıtlama." Kollarıyla hareket ederek onları birleştirmeye çalışıyor. "Deli gömleği gibi."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Anaokulunun ilk gününde tanıştığımızdan beri en iyi arkadaşız. İkimiz de bütün gün ağlamıştık, bu yüzden okul dağılana kadar birlikte oturup mutsuz olmaya çalıştık. "İçeri girdiğimde senin kızı gördüm. Çok güzelmiş," dedi bana, elini kaldırıp bira siparişi verirken, adam kendi biramı önüme bıraktı.

"Sana daha önce hiç vurmadım," diyorum birayı ağzıma götürüp bir yudum alarak. "Bunu şimdi yapmaktan nefret ederim." Etrafıma bakıyorum, üç kız kardeşimle birlikte dururken onu hemen fark ediyorum, her birinin elinde birer şarap kadehi var. Giydiği açık pembe elbise vücudunu şekillendiriyor ve onu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Bunu düşünmek bile sikimi kaldırıyor. Ona baktığımı hissediyor olmalı çünkü gözleri benimkileri buluyor ve bana gülümsüyor.

Bana sadece gülüyor. "Sakin ol." Elini kaldırdı. "Senin kadınının peşinde değilim."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum ve ona dönüyorum. "Bok gibi görünüyorsun," diyorum ve o gülüyor.

"Lanet olası finaller," diyor başını sallayarak ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Hatırlatma bana." Biradan bir yudum daha alıyorum.

"İşin ne zaman bitiyor?" diye soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Dört hafta," diyorum. "Kurul sertifika sınavım var ve sonra işim bitecek." Tavana bakıyorum. "Çılgın bir dört yıl oldu."

"Sonra ne yapacağına karar verdin mi?" diye yüklü bir soru soruyor ve ben Harlow'a bakıyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Bu konuyu hiç açmadım." Bu konuşmayı gerçekten yapmayı düşündüğümde midem yanıyor.

"Yani, her zaman uzun mesafe yapabilirsin," diye teklif ediyor ve ben başımı sallıyorum.

"Sikeyim hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Uzun mesafe hiç kimse için işe yaramaz ve herkesi diğerine karşı kırgın yapar. Asla uzun mesafe yapmayacağım."

"Bence bunu onunla gerçekten konuşmalısın," diyor bana ve haklı olduğunu biliyorum, bira midemi yakmaya başlıyor. Ona başımı sallıyorum, dönüyorum ve onu görmüyorum.

"Sonra görüşürüz," diyorum ve ben uzaklaşıp onu aramadan önce bana çenesini kaldırıyor.

Selam vermediğim birkaç kişiyi görünce duruyorum ve sonra onu annemin arkadaşlarından biriyle konuşurken görüyorum. Ona ulaşmak için insanların arasından zikzak çizerek geçiyorum, yaklaştıma başladığım anda konuşmayı duyuyorum.

"Peki, mezun olduktan sonra ne yapacaksın?" Maureen ona soruyor.

"Şey," diyor sinirli bir şekilde yere bakarak. "Muhtemelen çiftliğe geri döneceğim." Bunu söylerken tüm yüzü aydınlanıyor. "Hayalim hep orada bir muayenehane açmaktı." Bu sözleri söylediğini duyduğumda midem bulanıyor. "Ama önce sınavı geçmeliyim, sonra oradan devam ederim."

"Kulağa çok hoş geliyor," diyor Ruby. "Eminim ailen eve döndüğün için çok mutlu olacaklardır."

"Evet," diyor usulca. "Öyleler." Şarap bardağını dudaklarına götürüyor ve başını kaldırıp beni görüyor. "Merhaba," diye selamlıyor ve ben de ona gülümsüyorum, o sırada midem gittikçe daha fazla yanıyor.

"Merhaba," diyorum usulca ve sonra ne söyleyeceğimi ya da nereye bakacağımı bilemeden odaya bakıyorum. "Eğleniyor musun?" Garip bir şekilde soruyorum ve o da bana garip garip bakıyor.

"İyi misin?" Ruby ve Maureen yavaşça bara doğru yürürken o kıkırdar.

"Evet, sadece yorgunum," diye yalan söyledim. "Eve dönmekten korkuyorum. Önümüzdeki dört hafta cehennem gibi geçecek."

"İyi olacaksın. Tüm derslerinde başarılı oluyorsun ve bunu bir daha söylemeyeceğim. Beni bile geçebilirsin." Başını arkaya yatırıyor ve bunu yaptığında dudaklarını öpmemi istediğini anlıyorum. Eğilip dudaklarını hızlıca öpüyorum ve bu beni daha da göt gibi hissettiriyor.

"Zaman gösterecek," diyorum birayı dudaklarıma götürürken, göğsümü dolduran basıncı görmezden geliyorum. "Zaman gösterecek."

on bir

Harlow

Ders kitabına bakıyorum, kelimeler aklıma bile gelmiyor. Son iki gün o kadar garipti ki istesem de açıklayamam. Düşün gecesine kadar her şey yolundaydı ama sonra çok farklı davranmaya başladı. Bir baktım saat neredeyse beş olmuş ve klinikten ayrılacağını biliyorum. Telefonu elime aldım ve onu aradım, hemen cevap vermesini bekliyordum. Onun yerine telesekretere yönlendiriyor. Telefonu kapattım ve ona mesaj attım.

Ben: Hey, birlikte çalışmak ister misin?

Gönder tuşuna basıp aşağı bakıyorum, üç noktanın çıkmasını bekliyorum ve çıktıklarında kalbim eskisinden daha hızlı atmaya başlıyor.

Zaten çocuklarla ders çalışma planım vardı. Seni sonra ararım.

"Ne oluyor lan?" Telefona bakarak söyledim. Öfkemin beni yenmesine izin verdim ve ona mesaj attım.

Zamanın olduğunda bana haber ver. Konuşmamız lazım.

Cevabını bekliyorum ve cevap vermeyince ceketimi giyip evine gidiyorum. Tüm bu süre boyunca kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyor ki sanki evine tempolu bir şekilde yürümek yerine koşarak gitmişim gibi hissediyorum. Kafamda her şeyi gözden geçiriyor, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı ya da söyleyip söylemediğimi tespit etmeye çalışıyorum. Merdivenlerden yukarı yürüyorum ya da daha iyisi basamakları atlayarak çıkıyorum.

Kapıyı çaldım ve diğer taraftan çocukların sesini duydum. Normalde öylece içeri girerdim ama artık hiçbir şeyden emin değilim. Kapı açılıyor ve Jake bana gülümseyerek bakıyor. "Neden kapıyı çaldınız ki?" Yoldan çekiliyor, ben de içeri girip odaya bakıyorum, Travis'i göremiyorum.

"O burada mı?" Ben soruyorum ve Jake yatak odasını işaret ediyor. Yatak odasına doğru yürüyorum ve girmeden önce kapıyı çalıyorum. İçeri girdiğimde yatağının ortasında oturuyordu ve burada olduğuma şaşırmış bir halde bana bakıyordu. "Hey," dedim ve kapıyı kapattım.

"Hey," diye yanıtlıyor kitabı yere bırakıp ayağa kalkarak. "Geleceğini bilmiyordum."

Daha fazla bekleyemeyeceğim. "Neler oluyor?" Yerimden kıpırdamadan ona soruyorum ve yanma sırtımdan boynuma doğru yayılıyor. "Yani, benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye reddediyor ve kendisi bile ikna olmuş değil.

"Seni rahatsız eden bir şey var." Onu işaret ediyorum ve ilk kez onunla bir odaya girdiğimi ve beni öpmediğini düşünmek zorundayım. Beni öpmeye teşebbüs bile etmedi.

"Beni rahatsız eden bir şey yok." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Sadece düşünüyorum, hepsi bu."

"Ne düşündüğünüzü paylaşmak ister misiniz?" Ellerimi birbirine vurarak ona soruyorum.

"Sanırım önümüzdeki birkaç hafta zor geçecek," diye söze başlıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve bunu gergin olduğunda yaptığını biliyorum. "Ve sonra eve gideceğim."

"Tamam mı?" Gözlerim ondan hiç ayrılmadan söylüyorum. "Ne diyorsun sen?" "Ben bir şey söylemiyorum Harlow. Sadece gerçekleri söylüyorum." diyor, sesi biraz yükseliyor ve bu onun için çok alışılmadık bir şey. Genelde sesimi yükselten ben olurum, o ise sakinliğini korur. "Birkaç hafta içinde okulumuz bitecek ve ben eve döneceğim. Belki de bunu düşünmeliyiz." Sesi kesiliyor.

İşte o zaman, çölde kavurucu sıcak bir günde soğuk suyun çarpması gibi çarptı beni. "Benden ayrılıyor musun?" Diyorum, göğsümdeki ağrı giderek artıyor. Burada taş gibi kaskatı duruyorum, bacaklarım yere yapışmış gibi, omuzlarım beni aşağı itiyor gibi hissediyorum.

"Öyle demiyorum," diyor. "Sadece şunu söylüyorum..." Ellerini havaya kaldırıyor. "Uzun mesafeli bir ilişki istemiyorum," diyor. "Senin kendi planların var, benim de kendi planlarım."

Yutkunuyorum, burnum yanmaya başlarken gözlerime yaşlar hücum ediyor. "Bu kararı benimle konuşmadan verdin," diyorum, sesim hiç titremiyor ve buna bile şaşıyorum. Tüm vücudum bir yaprak gibi titremekten bir sinir uzakta.

"Konuşacak ne var ki?" diyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

Başımı salladım. "Hiçbir şey." Aşık olduğum, üşüdüğümde bana sarılan bu adama bakıyorum. Eskiden beni

sadece bir odaya girerek gülümseyen. Beni sevdiğini söylemek için bilgisayarına küçük post- it notları bırakan adam. Aynamın üzerine seni seviyorum yazmak için rujlarımdan birini yok eden adam. Sonsuza kadar birlikte olacağımı düşündüğüm adam. Bir saniye bile düşünmeden, kalbimi kendi isteğiyle kıran adam. "Haklısın; konuşacak bir şey yok." Dönüyorum, başım önümde odadan çıkıyorum, bir damla gözyaşı süzülüyor ve yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Merdivenlerden iniyorum ve sonra onun adımı çağırdığını duyuyorum.

"Harlow, bekle," diyor ve ben aptalca bir hata yaparak arkama bakıyorum.

Merdivenlerin geri kalanını koşarak inmeden hemen önce "Hoşça kal Travis," diyorum. Cebimdeki telefon hemen çalışıyor ve o olduğunu anlıyorum. Çalmayı kesiyor ve ardından bir kısa mesaj bildirimi geliyor.

Eve gittiğinde bana haber verir misin?

Gözyaşlarım yüzümden özgürce akarken acı acı gülüyorum. Ekranın köşesindeki küçük 'I' düğmesine basıyorum ve sonra onun adı çıkıyor, Travis, aşkım, paylaştığımız tüm fotoğraflarla birlikte. Bana gönderdiği son fotoğraf düğünden önce çekilmişti. Ben fotoğrafı çekerken gülerken o eğilip boynumu öpüyordu. Bilgi düğmesine basıyorum ve sonra ellerim titreyerek bu arayana engelle seçeneğine tıklıyorum.

Sonra babamı arıyorum, o da hemen cevap veriyor. "Selam baba," diyorum sesimi normal çıkarmaya çalışarak.

"Hey, tatlım," diyor. "Nasılsın?"

"İyi, iyi," diyorum. "Sadece iş teklifinin hâlâ masada olup olmadığını merak ediyordum." Ona soruyorum ve o gülüyor.

"Tabii ki öyle," diyor usulca. "Ne zaman istersen."

"Harika, alıyorum," diyorum omzumun üzerinden az önce kaçtığım eve bakarak. Boğazımdaki yumru yutkunmamı zorlaştırıyor.

"Bu harika. Fikrini ne değiştirdi?" diye soruyor, çünkü iki hafta önce beni arayıp iş teklifinde bulunmuştu ve ben de Travis'in yanındaki şehirde kalacağımı bildiğim için onu geri çevirmiştim.

"Sadece fikrimi değiştirdim, hepsi bu," diyorum, az önce olanlar hakkında konuşmaya hazır değilim. "Hey, aşağı gelip eşyalarımı toplamama yardım edebilir misin?"

"Elbette olabilir," diyor. "Sadece yeri ve zamanı söyleyin."

"Sana sonra mesaj atarım," diyorum derin bir nefes alarak ve telefonu kapatıyorum. "Ben eve gidiyorum," diyorum evrene, evrenin ne sakladığından emin değilim

Benim için.

DÖRT YIL SONRA

"POSTANIZ VAR," diyor sekreterim Donna ve ben de ona başımı sallayarak tezgâhın üzerindeki mektup yığınınu alıyorum.

"Teşekkür ederim." Elimdeki zarf yığınınu bakıyorum ve büyük beyaz kare zarf dikkatimi çekiyor.

Kimden geldiğini görmek için baktığımda "Düğün davetiyesine benziyor," diyor. Kalbim göğsümde duruyor. Parmağımı ucundaki küçük etiketin altında gezdirirken ellerim diğer her şeyi bırakıyor.

Beyaz kartı çıkarıyorum, hareket edemiyorum. Kelimeleri okuduğumda etrafımdaki her şey dönüyormuş gibi hissediyorum.

Travis Baker & Jennifer Garner'ın düğününe içtenlikle davetlisiniz.

Sevgili aşkım,

Hiçbir şey düğün mevsimi gibi baharı anlatamaz. Çiçekler, şampanya, düğün konukları. Etrafınız sevdiğiniz insanlarla çevrili. Romantizm... Yılın en sevdiğim zamanı.

Travis yakında koridorda yürüyecek. Yoksa yürüyecek mi?

Görünüşe göre birkaç sipariş yanlışlıkla verilmiş, yoksa öyle miydi? Ayrıca gönderilmemesi gereken bir davetiye gönderilmiş gibi görünüyor.

Sonsuza dek mutlu olacaklar mı, yoksa o hep başkası için miydi?

Zaman gösterecek!

XOXO

NM

Haziran 2022'de

Geliyor! Buradan

Ön Sipariş Verin!

güney için hazır misiniz Düğün serisi mi?

USA Today çoksatın yazarı *Natasha Madison*'dan yepyeni bir *Seri* geliyor.

SAHİP OLMAK İÇİN BENİM

Harlow

Ona hayatının en güzel gününde yanında olacağıma söz verdim.

Yanında duran kişi olmayacağımı düşünmemiştim. Ama işte

hayatımın aşkının düğün gününe katılıyordum.

Onu gördüğümde gülümsedim ve akmak isteyen gözyaşlarımı geri ittim.

Bugün onun günüydü ve ben de sözümü yerine getirecektim.

Travis

Hayatımın en güzel günü olması gerekiyordu.

Ama ayağa kalktığım anda her şey dağılmaya başladı.

Mutfakta yangın çıktı. Çiçekler bir
cenazeden.

Müstakbel gelinim az önce alerjik bir reaksiyon geçirdi ve ambulansla gitti.

Oh ve eski kız arkadaşım kiliseye girdi.

İşaretler tam önünüzdeyken onları görmeniz gerektiğini söylerler.

Belki de o sadece benim olmalıydı.

Haziran 2022'de

Geliyor! Buradan Ön

Sipariş Verin!

TUTMAK İÇİN BENİM

Düğün gününüzde her şeyin yolunda gitmesi gerekiyor.

Öyle değil mi?

Shelby

Hayatımın aşkıyla evlenmeden bir gece önce bir aşk mektubu aldım.

Mektubun benim için olmaması dışında.

Müstakbel kocam bunu başka birine yazmıştı.

Weston (Ace)

En iyi arkadaşımın evlenmesini izlemek için mihrapta durmak bir onurdu. Kız arkadaşımınla yattığını öğrenmek ise tam bir kabustu.

Bildiğim her şey bir yalandı.

Şehirden ayrılma ve eski sevgilimi geride bırakma fırsatı geldiğinde, bunu değerlendirdim.

Şemsiyeli içecekler ve kırık kalpler iyi karışmaz.

Shelby'yi kendim için istememeliyim ama istiyorum. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Belki de o sadece benim elimdeydi.

Temmuz 2022'de

Geliyor! Buradan Ön

Sipariş Verin!

BESLEMEK İÇİN BENİM

Clarabella

Bugün evlenmek istiyor muydum?

Yüzden fazla kişinin önünde evlenme teklif ettiğinde bunu söylemek zor.

Her şey çok hızlı gelişti ve ben de sinirden olduğunu düşündüm.

Öyle değildi.

Kapının çalınması bana hissettiklerimin ürkeklikten daha fazlası olduğunu gösterdi.

Kaçak bir gelindim.

Luke

Bütün kasaba onun düğününe katılmakla meşguldü.

Birlikte geçirdiğimiz gecenin bir hata olduğunu söyleyip şehri terk ettiğimde kaçmasına izin verdiğim kişi oydu.

Ben de hafta sonunu sarhoş olarak geçirmeyi planladım.

Kiliseden kaçıp saklanacak bir yer aradığında, ona arabanın kapısını açtım.

Kulübemde tek yatak var ve özlem dolu bakışlarım birbirine karışmıyor.

Bir şekilde kalbimi ve onun itibarını bir arada tutmalıyım.

Belki de o sadece benim el üstünde tutmam gereken biriydi.

Eylül 2022'de geliyor!

Buradan Ön Sipariş Verin!

SEVMEK İÇİN BENİM

Hiçbir şey iki pembe çizgi gibi sonsuza kadar demez!

Presley

Kız kardeşlerimin felaket düğünlerinden sonra, asla evlenmeyeceğim.

Sonsuza kadar bekar kalacağım.

Kardeşimin en iyi arkadaşına aşık olmam önemli değil. Ya da

Bennett'le arkadaş bile olmamamız gerektiği.

Ta ki pozitif işaret bana hamile olduğumu söyleyene kadar.

Bennett

Presley 18 yaşındayken ona aşık oldum ve benden bir iyilik istedi.

Üniversiteye bakire olarak gitmek istemiyordu.

Hayır dedim ama beni öptü ve ben onun içinde
kayboldum. Yıllar sonra, bana verdiği her kurala
uyacağım.

Bunun sadece bir kaçamak olduğunu düşünüyor.

Ama yanılıyor. Çünkü o her zaman benim aşkımdı.

Ekim 2022'de geliyor!

Buradan Ön Sipariş Verin!

natasha madison'un kitapları

Sadece Bir Serisi Sadece

[Bir Öpücük](#)

[Sadece Bir Şans](#)

[Sadece Dokunuş Bir](#)

[Bir Hata Gece](#)

[Sadece Sadece Bir](#)

[Sadece Bir Sadece](#)

[Bir Sadece Bir](#)

[SonsuzlukPişmanlık](#)

[Aşk](#)

GÜNEY SERİSİ

[Güney Şansı Güney](#)

[Fırtınası Konforu](#)

[Güney Gündoğumu](#)

[Güney Güney](#)

[Güney Güney Sırları](#)

[Kalbi Sıcağı Güney](#)

[Güneşi](#)

Güney Düğün Serisi Benim

Öpücüğüm

[Benim Olacak](#)

Tutmak Benim,

Sevmek Benim,

Değer Vermek

Benim

Bu

[Bu Çılgınlık](#)

Bu Vahşi Bu
Aşk
Bu Sonsuza Kadar

Hollywood Kraliyeti

Hollywood
Hollywood Prensesi
Hollywood
PrensiPlayboyu

Something Serisi Something

So Right Something So
Perfect Something
SoSomething So Something
So BOX SET Irresistible
Unscripted

Ayartma Serisi

Patronu Ayartma
Playboyu Ayartma
Ayartma Eski
Sevgiliyi
Ayartmaİlişkiiyi

Cennet ve Cehennem Serisi

Cehennem ve Dönüşü
Cennetin Parçaları Cennet
& Cehennem Kutu Seti

Aşk Serisi

Mükemmel Aşk
Hikayesi
Beklenmedik Aşk Hikayesi
Kırık Aşk Hikayesi
Karışık Aşk

Faux Pas

Bedava kitap!

D Başka hiçbir perakendecide bulunmayan ücretsiz bir kitap ister misiniz? İşte size fırsat:

[ÜCRETSİZ KİTAP!!!](#)

Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Okuyucu Grubu](#)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Güney Ağacı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Güneyli Düğün Serisi için hazır mısınız? Natasha Madison](#)

[Tarafından Yazılan Kitaplar](#)

[ÜCRETSİZ KİTAP!](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

